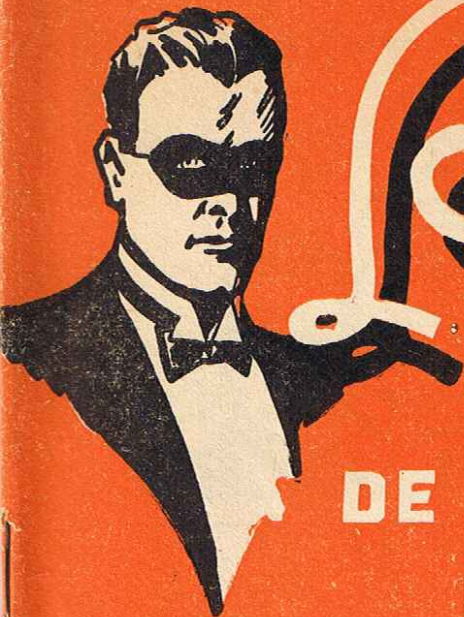


NIEUWE AVONTUREN



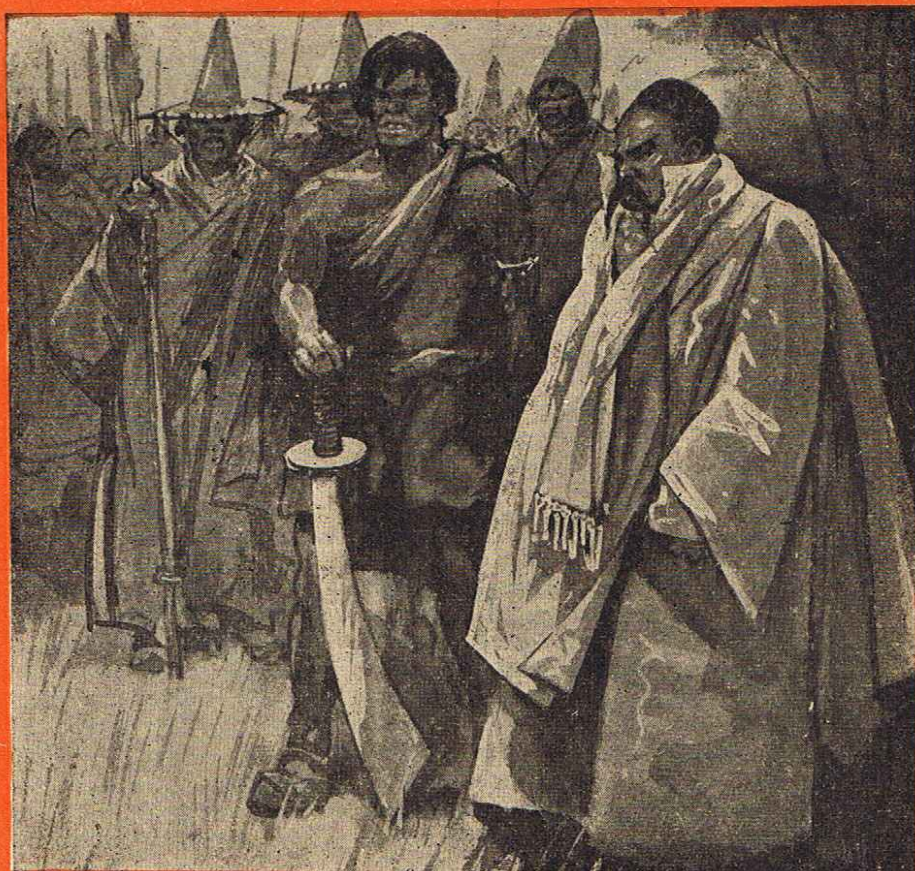
# Lord Raffles

genaamd  
**Raffles**

DE GROTE ONBEKENDE

Geheimen van Tibet

Nr 2199



WEEKLIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.  
BELGIE : 6 Fr.





Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal  
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

# GEHEIMEN VAN TIBET

## Hoofdstuk I

### VAN AMERIKA NAAR TIBET

Hoewel het ver in de lente was en de maand April reeds ten einde liep, was de Bering Straat, de afscheiding tussen de Verenigde Staten van Noord Amerika en het onmetelijke vasteland van Azie, bijna zover het oog reikte, nog overdekt met ijsschollen.

Toch begon de winter te zwichten voor de herhaalde aanvallen van de lente en de strijd werd voltrokken onder een dof gerucht, een hol gerommel,

dat op tientallen mijlen afstands hoorbaar was en dat veroorzaakt werd door het kruien van het ijs. Het water, voor een deel reeds verwarmd door de zonnestralen, tastte de grondslagen der hoge ijsbergen aan, waarvan er telkens weer een omkantelde, en met donderend geraas de ijsvloer in zijn omgeving verbrijzelde, zodat de walrussen, die zich in het zonnetje lagen te koesteren, verschrinkt naar alle zijden wegstoven, en



hun toevlucht zochten in hun eigenlijk element.

Op sommige plekken was het ijsveld nog vele meters dik en het zou wel Juni worden, voor al het ijs was verdwenen en de Bering Straat weder bevaarbaar zou worden. Maar hier en daar vertoonden zich reeds gaten en geulen, die zich hoe langer hoe meer verwijdden en het zou niet lang meer duren, of het pleit tussen de zonnewarmte en de ijzige koude van het barre Noorden zou voor goed beslecht zijn tot in het begin van Oktober de eerste ijsschollen weer zouden komen opdagen.

De meest volstrekte eenzaamheid heerste op deze plek. Op de kusten van Alaska, aan de oevers van het Konjagen Schiereiland woonden de Eskimo's, die over een maand de Bering Straat in alle richtingen zouden doorkruisen in hun kleine kajaks, ranke vaartuigjes, uit boomschors vervaardigd en zo licht, dat een man ze gemakkelijk op zijn schouders kan vervoeren en die door middel van een dubbele pagaai buitengewoon snel kunnen worden voortbewogen. Maar de Eskimo's waren nu nog ver en begonnen pas hun winterverblijven te verlaten, die in het ijs waren uitgegraven, teneinde hun zomerverblijven te betrekken, ruwe hutten uit boomtakken en klei vervaardigd.

Hier op deze bevroren vlakke heerste echter de stilte des doods, die alleen werd afgebroken door het kruisen van het ijs, dat nu en dan klonk alsof er kanonschoten werden gelost, wanneer de zware schotsen op elkander botsten. Slechts nu en dan klapwiekten enige zeearenden met brede vleugelslag over het ijsveld, maar zij richtten zich allen landwaarts, want zij wisten wel, dat er op deze barre ijsvlakte voor hen geen voedsel zou zijn te vinden.

Heel hoog in de lucht, van de aarde nauwelijks zichtbaar, bewoog zich een reusachtige vogel voort, die de vleugels in het geheel niet bewoog, maar met grote snelheid als het ware voortschoof, onder een scherp gonzend, ver hoorbaar geluid. Het was een vliegma-  
chine. Haar gehele oppervlakte glansde zwak in het licht van de zon, die zoeven

was opgekomen. De vliegma-  
chine was geheel vervaardigd uit aluminium, ook de draagvlakken, de stuurvlakken en de romp, terwijl het onderstel voor de wielen en de schroef geheel van hout waren.

Met een grote snelheid bewoog deze kunstmatige vogel zich voort en de zeearenden, die haar hadden willen bijhouden, moesten het jammerlijk afleggen en bleven dadelijk achter.

Er bevonden zich drie personen aan boord van het vliegtuig, wanneer men een hondje buiten beschouwing laat. De man, die achter de stuurknuppel zat en de blik gevestigd hield op een kaart zonder einde, in een kastje met glazen deksel opgeborgen en welke hij met behulp van een knop, die buiten het kastje uitstak, telkens een weinig verder kon draaien, was John Raffles, de Londense Gentleman-dief. Zijn beide metgezellen waren Charles Brand en zijn trouwe chauffeur James Henderson.

Maanden geleden had een van Raffles' grillen hem naar Amerika, of liever naar Alaska gebracht, waar hij niets anders wilde doen dan op de poolvos en de wolf jagen. Maar de omstandigheden hadden gewild, dat het al spoedig een gehele andere jacht werd: een jacht op mensen. Dagen hadden zich aan dagen, weken zich aan weken gerijd, het ene avontuur was het andere gevolgd en Raffles had in een paar maanden tijds met zijn twee vrienden heel wat meer en wat gevaarlijkers beleefd dan duizenden anderen in hun gehele bestaan.

Hij was betrokken geweest in het avontuur van professor Armstrong, die daar in het barre Noorden, alleen vergezeld door zijn bevallige dochter, Sylvia geheten, kwam zoeken naar een monsterachtig grote diamant, die hij dan ook vond, maar alleen om hem onder de invloed van een geheimzinnige kracht voor zijn ogen te zien uiteenspringen, een diamant van bijna tachtig centimeter hoogte. De professor was naar Europa teruggekeerd, bitter teleurgesteld, hoewel in ervaring rijker, maar zijn dochter was daarginds achtergebleven, want zij had haar hartje verloren aan



een stoere pelsjager, Jim Cooper geheten, met wie zij in het huwelijk was getreden.

Intussen had de loop der gebeurtenissen Raffles naar New York gevoerd en hij kwam daar juist bijtijds om opnieuw de strijd aan te binden met de bende van „Het Kwade Oog”, die wederom het hoofd had opgestoken en de gehele stad terroriseerde. Om die strijd met des te meer kans op welslagen te kunnen voeren, had Raffles dadelijk James Henderson en Brand naar Europa gezonden en naar Zuid-Amerika, om daar respectievelijk de wonderbaarlijke vlieg-machine te gaan halen, waarin hij zich thans bevond en waarmede men een snelheid van achthonderd kilometer in het uur kon bereiken en een kleine, maar snelle duikboot, die verborgen was geweest in een kreek van de Golf van Mexico, waar Henderson haar was gaan halen.

De boot werd niet gebruikt en lag nog altijd goed verborgen niet ver van New York, maar de vlieg-machine des te meer. Zij had Raffles uitstekende diensten bewezen en het einde van de strijd was geweest, dat de bende van het „Kwade Oog”, nog voor zij veel van belang had kunnen utruchten, van de aanvoerder tot de laatste der luitenanten en daarenboven tot bijna alle leden was uitgeroeid.

Raffles kon met dit succes meer dan tevreden zijn en omdat de politie ondanikbaar genoeg was, hem, niettegenstaande zijn onwaardeerbare hulp, achterna te zitten, zo besloot hij, naar Europa terug te vliegen. Niet over de Atlantische Oceaan evenwel, zoals hij reeds zo menigmaal gedaan had, om reeds tien uur later te Londen te zijn teruggekeerd, maar dwars over Siberië, China en Azie.

De vliegtocht zou dan op zijn minst drie of vier dagen duren, maar Raffles had de tijd en hij was voornemens, zich eens te gaan overtuigen, hoe het stond met een van zijn „steunpunten” in een onherbergzame streek van het reusachtige Indische rijk gelegen en waar hij een groot fortuin aan diamanten en andere edelgesteenten had verborgen.

Deze luchtreis leek zeer gewaagd, maar Raffles wist heel goed wat hij van de „Duiwel der Lucht” kon vergen. Benzine behoefde hij niet, want zijn toestel werd electrisch gedreven en de accumulator, die van zijn vinding was en waarin eigenlijk het gehele geheim school, kon maanden lang zijn kracht leveren, zonder opnieuw te worden geladen; het is waar dat het laden wel bijna twee weken duurde. Olie, smeerolie, was het enige wat ook voor deze machine onmisbaar was, maar Raffles had de voorraad in New York vernieuwd.

Hij zou dus terug keren, maar wéér had het lot het anders beslist en in diezelfde streek bijna, waar hij een paar maanden tevoren door de met een dikke laag sneeuw overdekte vlakte had gedwaald en waar nu de lente alle knoppen deed uitbotten, het gras hoog deed opschieten en de bloemen deed geuren, had hij een zeer eigenaardige ontmoeting. Want toen de vlieg-machine wegens een onbetekenend gebrek aan een onderdeel van de machinerie moest landen, waren Raffles en zijn metgezellen getuigen van een overval van rovers op een postkoets en toen zij hulp konden bieden bleek het, dat zich onder de zwaar gewonde reizigers niemand anders bevond dan Jim Cooper, terwijl zijn jonge vrouw door de bandieten was weggevoerd.

En wederom volgde een reeks avonturen, waardig om een plaats in te nemen onder de meest spannende hoofdstukken van Gustave Aimard en die eindigden met een volkomen nederlaag van de bandieten, terwijl het jonge vrouwtje weer in de armen van haar pas verworven echtgenoot werd gevoerd.

Daarna echter belette Raffles niets meer, eindelijk zijn meermalen onderbroken reis voort te zetten en zo komt het, dat wij hem en zijn twee metgezellen op tweeduizend meter boven de ijsvlakte van de Bering Straat aantreffen, op weg naar Londen.

Nu zou nog het bezoek aan de schatkamer komen en dan ging het op Londen toe. Daar Raffles voornemens was, de reis zodanig in te richten, dat zij



met niet al te grote vermoedenissen gepaard zou gaan, zo had hij het plan opgevat reeds des namiddags te Londen te arriveren en dan enige uren rust te nemen.

Hij liet de machine thans aanzienlijk dalen, want reeds kwam de tegenovergestelde oever in zicht en hij behoefde er volstrekt niet voor te vrezen, dat de zeer spaarzame bewoners van deze barre streken zich veel zouden bekommeren om de buitengewone snelheid van de vliegmaschine, verondersteld dat zij zulk een toestel ooit gezien hadden, een snelheid, die bij de politie over bijna de gehele wereld, helaas, meer bekend was, dan Raffles wel lief kon zijn.

Raffles liet de baai van St. Laurentius links liggen en vloog over de bronnen van een kleine rivier die zich uitstort in de Baai van Koliutschin. Maar verder wilde hij niet gaan, want het was niet zijn plan, het onherbergzame Siberie te bezoeken. Hij wilde Kamchatka oversteken, het Siberische, geweldig grote schiereiland, vervolgens de Zee van Okhotsk, die zeer waarschijnlijk ook nog toegevroren zou zijn, om dan dwars over China, India te bereiken.

Op zijn vliegmaschine durfde hij wel te vertrouwen en zij zou hem onderweg zeker niet in de steek laten; toch zou zijn weg op vele punten stellig niet zonder grote gevaren zijn, want niet alleen moest hij over landen vliegen, welker bevolking alle vreemdelingen een dodelijke haat toedroeg, maar ook India, dat destijds nog Engelsch Indie heette was

in die tijd zeer onrustig en oproerig en ook daar waren streken, waar het voor een Engelsman met levensgevaar gepaard zou gaan zich te vertonen.

Het landingsterrein zag er weliswaar verre van aantrekkelijk uit, maar Raffles had nu eenmaal het besluit genomen, de krachten van zijn metgezellen en hemzelf een weinig te sparen en de reis, zelfs in de gemakkelijk ingerichte kajuit van zijn vliegmaschine was voor degene die niet stuurde, vermoeiend.

Daarenboven zou er gelegenheid zijn, om de mondvoorraad wat aan te vullen. Er waren aan boord blikjes met geconserveerde levensmiddelen genoeg, maar er ging toch niets boven een verse herdebout of een goed toebereide haas. En Raffles wist dat hij in deze streek hazen, sneeuwkonijnen, elanden, wilde varkens en eetbare vogels in overvloed waren.

Hij bleef dus nog enige minuten in grote kringen rond vliegen, om naar 'n goed landingsterrein te zoeken en meende dit eindelijk gevonden te hebben in een brede en lange vallei, waar de bodem reeds door de dunne sneeuwlaag heen te voorschijn kwam. Toch moest Raffles al zijn stuurmanskunst te baat nemen, om een goede landing te volbrengen, want de bodem was door het smeltwater zeer drassig en de machine zou misschien over de kop zijn geslagen, als de landing te stijl had plaats gehad. De wielen liepen dan ook vrij spoedig vast in de modderige bodem en daarop stond de machine stil.

**LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK**



## Hoofdstuk II

## OP WEG

Onmiddellijk en om te beletten dat de wielen nog verder zouden inzakken, werden de eiken planken te voorschijn gehaald, die altijd werden meegenomen, voor de wielen neergelegd en met vereende krachten slaagden de drie mannen erin, ze op de planken te trekken, zodat verder inzakken onmogelijk zou zijn.

De drie mannen ontteden zich spoedig van hun zware pelsen, want hier had de zon reeds zoveel kracht, dat zij konden volstaan met een korte jekker. Zij grepen hun geweren en daar er geen sprake van was, dat ijsberen of ander schadelijk wild de machine zouden kunnen beschadigen, daar er hier ook geen mensen woonden, trokken zij er gezamenlijk op uit, teneinde te trachten, wat eetbaar wild onder schot te krijgen.

Busto, de terrier, dol van blijdschap, dat hij voor enige ogenblikken uit zijn gevangenis verlost was, sprong luid blaffend rond, rolde zich in de sneeuw en rende een denkbeeldige kat achterna.

De reizigers behoeften niet ver te gaan, want het wild was in deze streken, door mensen weinig bezocht, zeer overvloedig. Zij kregen een paar vette sneeuwkonijnen uit hun leger, en Raffles en Brand legden ze met een paar goed gemikte schoten neer.

Daar het toch onmogelijk zou zijn, veel vers voedsel aan boord van de vlieg-machine mede te nemen en Raffles er een afkeer van had, onschadelijke dieren nodeloos te doden, zo vergenoegden

de twee vrienden er zich mede, nog een soort speenvarken te schieten, hetwelk Henderson op zijn krachtige schouders laadde, waarna de terugtocht werd aanvaard.

De lucht was zo helder, dat zij de vlieg-machine op een half uur lopens afstand duidelijk konden zien. De stilte van de Poolstreken werd alleen verbroken door de voetstappen der drie mannen in de sneeuw, die zienderogen smolt. Over twee weken zou het zelfs hier volop lente zijn.

Zodra zij de vlieg-machine weer bereikt hadden, begon Henderson toebeheidselen te maken om het gevangen wild klaar te maken. Hij stroopte een van de hazen en maakte een klein houtvuur met behulp van droge takken, die hij ging zoeken in een naburig bosje. Op een van sneeuw vrij gemaakt stukje grond werd eerst 'n laag van die kleine keien gelegd, bijna zuiver rond afgeslepen door de invloed van weer en golven, zoals men ze in deze Noordelijke streken veel aantreft, daarop werden de takken gelegd, luchtig op elkander, zodat de trek verzekerd zou zijn en daarop stak Henderson het kleine brandstapelje aan.

Hij had het konijn reeds zorgvuldig schoongemaakt en deed het nu in een der aluminium kookpannen, die tot de kleine keukenuitrusting van het vliegtuig behoorden, na deze eerst met sneeuw te hebben gevuld. Er kwam wat zout bij, wat laurierbladen, een snuifje



peper en 'n kwartier later verried een prikkelende lucht, dat Henderson zijn werk als kok uitstekend verstond en een krachtig maal bereid had, dat waard geweest zou zijn, op de tafel van een fijnproever te verschijnen.

Busto was er zozeer van onder de indruk geraakt, dat hij onmogelijk meer kon stilzitten en zacht kreunend onophoudelijk om het vuur bleef heendraaien.

De aluminium borden werden te voorschijn gehaald en een ogenblik later nam de maaltijd een aanvang. Deze was zeer eenvoudig, want een stuk scheepsbeschuit moest de plaats van aardappelen en groenten innemen. Busto deed een vorstelijke maaltijd met het overschot van het konijn.

De tweede langoor en het speenvarken werden door Henderson volgens de regels der kunst schoongemaakt en vervolgens opgeborgen in de provisiekamer van de vliegmaschine, want de „Duivel der Lucht" had een echte kombuis, al liet de hoogte daarvan een weinig te wensen over, zodat de reus wel genoodzaakt was, al zijn werkzaamheden zittende of knielende te verrichten.

Zodra de maaltijd was afgelopen, staken Raffles en Brand hun pijpen op en zochten zich een plaatsje uit in de zon, waar Henderson reeds een dikke, warme deken had uitgespreid.

De jonge man liet zijn helder blauwe ogen een ogenblik over het eenzame landschap glijden, dat aan alle zijden door heuvels was ingesloten en zei toen:

— Het is een vreemd gevoel, in vijf minuten van Amerika naar Azie over te steken en van het ene werelddeel naar het andere over te gaan, voor men tijd heeft om zijn pijp leeg te roken.

— Ja en de oplossing is toch zeer eenvoudig, dicht bij de Pool zijn Azie en Amerika immers slechts van elkaar gescheiden door een zeestraat van enige tientallen kilometers breedte. Maar wij bevinden ons hier in een zeer onherbergzaam gedeelte van Azie of eigenlijk gezegd van Siberie en pas veel verder naar het Westen zouden wij het eerste teken van menselijk leven ontdekken, om van de beschaving maar niet eens

te spreken. Brand volgde enige tijd de rook van zijn pijp en begon toen weer:

— Weet je dat wij iets vergeten hebben?

— Wat dan ?

— Wij hebben nog altijd dat goud en de bankbiljetten in de vliegmaschine, welke de bandieten hebben ontnomen aan de rampzalige reizigers in de postkoets, die allen zijn vermoord. Je hebt alleen aan Jim Cooper de zak met goudstukken kunnen teruggeven, afkomstig van de kleine erfenis, welke hij juist was gaan halen, toen het lot ons op zulk een eigenaardige wijze en juist ter rechter tijd opnieuw zijn pad deed kruisen.

— Ik heb het niet vergeten, Charles, maar wij hadden waarlijk wel aan andere dingen te denken, dan om dat geld aan de rechtmatige eigenaars terug te geven. Zodra wij echter een stad bereikt hebben, waar ik geld zal kunnen verzenden, zal ik het onmiddellijk doen toekomen aan de garnizoenscommandant van Fort Reliance, waar alle slachtoffers thuis behoorden, opdat hij het geld zal kunnen terug geven aan degenen wie het toekomt. Ik zou om alles ter wereld deze som niet willen behouden, er kleeft bloed aan.

Weer volgde er een tijd van zwijgen. Charles had enige tijd naar de ijlblauwe lucht gestaard en enige grote vogels op hun tocht Westwaarts gevolgd. En nu zei hij op zachte, dromerige toon:

— Hoe heerlijk moet het nu in ons eigen land zijn. De hazelaars moeten nu in bloei staan, de seringen lopen uit, de meidoorn in de heggen verspreidt zijn doordringende geuren, de leeuwerik jubelt zijn levensvreugde uit, de zwaluw heeft haar nest gebouwd, het moet verrukkelijk zijn. Ik wilde dat wij op een van je landgoederen waren, Edward.

— Wij zullen daar ook een paar weken gaan uitrusten, dat beloof ik je, Charles, gaf Raffles ten antwoord. Wij zullen dit doen, zodra onze reis beëindigd is, Charles.

— Mag ik weten waar nu de reis heengaat, mylord, vroeg Henderson.



— Naar huis, James, antwoordde Raffles glimlachend.

— Rechtstreeks, mylord? vroeg Henderson met glinsterende ogen.

— Dat niet, James. Wij maken een kleine omweg over India.

Het zou nog een paar uren licht zijn en Raffles besloot daarvan gebruik te maken om naar het doel te vliegen, dat hij zichzelf voor die dag gesteld had.

De vliegmaschine werd weer van de planken afgerold, die aan boord werden genomen en allen stegen snel in, om te voorkomen dat de machine te ver zou wegzinken, maar toch kostte het nog enige moeite en moest de schroef zeer snel rond draaien, om de wielen los te maken uit de modderige bodem. Toen verhief „De Duivel der Lucht” zich snel en zette in zuiver zuidelijke richting koers.

Binnen enkele minuten vloog zij over de nog geheel toegevroren Anadyr, de rivier die in de golf van die naam uitmondt en een ogenblik daarna kwamen reeds de uitlopers in zicht van het gebergte, dat als het ware de ruggegraat vormt van Kamchatka. Het is een lange bergketen, die zonder onderbreking over het gehele schiereiland tot bijna aan de baai van Anadyr loopt. Men kon het dus stellen buiten het kompas en zelfs buiten de kaart voorlopig, want men behoefde niets anders te doen, dan deze bergkam te volgen.

Het was nodig dat de machine tot meer dan drieduizend meter steeg, want de zoeven genoemde bergketen bereikte hier en daar meer dan tweeduizend meter hoogte en op enkele hoogten verheffen de bergen zich tot vier en vijf duizend meter. De toppen waren nog met sneeuw bedekt en de zonnestralen, die er schuin opvielen, toverden een verrukkelijk schouwspel voor de ogen der luchtreizigers.

Het was hier boven fel koud en een benzinemotor zou 't waarschijnlijk niet lang hebben uitgehouden. Maar een

kleine elektrische kabel verspreidde een zachte warmte in de kajuit, waardoor de temperatuur zeer dragelijk was, ofschoon het nodig bleek, dat de luchtreizigers hun dikste peisen aandedden. Op deze hoogte was de temperatuur stellig ook nu nog tot dertig graden onder nul gedaald, vooral nu de zon reeds naar de kim neeg.

Raffles had de snelheid zo hoog mogelijk opgevoerd en met een gierend geluid schoot het wonderbaarlijke toestel door de lucht. Men liet de stad Kamcusk op enige mijlen afstand rechts liggen, waarna de reis werd voortgezet met de wetenschap, dat er zich voor Utkolok geen bewoonde plaats meer zou voordoen.

De zon ging bloedrood onder en had met haar omtrek juist de denkbeeldige lijn aangeraakt, die aarde en lucht scheidt, toen de zoeven genoemde havenstad in zicht kwam.

Raffles had het gebergte reeds verlaten en daalde nu neer in een eindeloze vlakte, niet ver van een kleine stroom, die op een der uitlopers van het gebergte ontsprong en zich een weg baande door een klein bos, dat zich op enige afstand verhief. Was de zon op tweeduizend meter nog te zien, voor degenen, die de vaste grond onder de voeten hadden, was zij reeds achter de kim verdwenen en het was in een schemering dat „De Duivel der Lucht” neerstreek, op honderd meter van de zoom van het bos en wel op een grasvlakte voortreffelijk geschikt als landingsterrein, al was het gras misschien wel wat hoog.

Voor onaangename verrassingen behoefde men niet te duchten, noch voor nieuwsgierige vragen, want de stad lag op minstens tien kilometer afstand en de streek was hier volkomen verlaten.

De luchtreizigers verlieten de machine voor de tweede keer en maakten zich gereed om op deze plek te kamperen.

**LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK**



## Hoofdstuk III

## VAN KAMCHATKA NAAR THIBET

De vliegmaschine voerde een stevige waterdichte tent voor vier personen, die aanstonds werd opgezet, op vijftig meter afstand van de boszoom en bijna even ver verwijderd van het stroompje, dat kabbelend zich door de vlakke kronkelde.

Nu de zon verdwenen was, deed de koude zich duchtig gevoelen, op deze grote hoogte, nauwelijks tachtig kilometer van de Poolcirkel en er werd dan ook dadelijk een flink houtvuur aangelegd.

De koude had de honger gescherpt en Henderson haastte zich dan ook een gedeelte van het speenvarken toe te bereiden. In de kleine oven, electrisch verwarmd, maakte Henderson enige maiskoeken, die er verleidelijk uitzagen, toen ze op de helder geschuurde aluminium borden lagen en een beker dampende melk, verkregen door een der blikjes gecondenseerde melk te openen en met water uit de beek aan te lengen, was een voortreffelijke drank bij vijftien graden koude. Het maal liet zich uitstekend smaken, de pijpen werden te voorschijn gehaald en zacht begonnen de mannen te praten.

Een uur later begaven zij zich in de tent, waar Busto hen onmiddellijk volgde, teneinde voor de tentklep de wacht te houden, het duurde niet lang, of de drie mannen sliepen vast.

Het vuur doofde uit en de koude werd nijpend. Zij vertrouwden zich echter

volkomen toe aan de hond, die zeker op het minste gerucht, verwekt door een rondzwervende beer of door een van die wilde honden, die veel op wolven gelijken, zou ontwaken en aanslaan.

De mannen sliepen ruim negen uur, voor hun doen buitengewoon lang en zij ontwaakten volkomen verkwikt, toen het nog schemerde. Het was nauwelijks zeven uur in de ochtend. Maar reeds begon de Oostelijke hemel zich te kleuren en over een half uur zou de zon aan de hemel staan.

Ofschoon het nog koud genoeg was, namen de drie mannen dadelijk een bad in de beek, kleedden zich aan en bevonden nu, dat zij zulk een honger hadden, dat dadelijk alle zeilen werden bijgezet om die te stillen. Warme chocolade, enige scheepsbeschuiten en wat gedroogd vlees vormden het eenvoudig ontbijt.

De zon was reeds opgekomen en alles voorspelde een verrukkelijke dag. De tent werd spoedig afgebroken, zorgvuldig ingepakt en aan boord van de vliegmaschine gebracht.

Raffles had gelegenheid aan de zoom van het bos een klein, fraai hert met roodachtig haar te schieten, waarvan het vlees voortreffelijk smaakt en nadat het gevild en schoongemaakt was en behoorlijk opgeborgen in het heiligdom van Henderson, werd de reis dadelijk hervat.



„De Duivel der Lucht” verliet Kamchatka en maakte zich gereed de Zee van Okhotsk in haar gehele breedte over te steken, die op deze plek, dat wil zeggen van Utkolok naar Nykotejewsk, bijna zeshonderd kilometer breed is Zoals Raffles wel gedacht had, was de zee nog lang niet ijsvrij en het zou zeker wel tot het laatst van Mei duren, voor de scheepvaart hervat kon worden.

De vliegmaschine legde deze grote afstand in iets meer dan vijf kwartier af, op een hoogte van niet meer dan zes honderd meter, maar zij steeg dadelijk weer tot meer dan drie duizend meter, zodra de tegenovergestelde kust in zicht kwam.

Raffles had besloten een zuiver rechte lijn te volgen, teneinde de weg zo veel mogelijk te bekorten, dat wil zeggen, dat thans de stad Blagovestchensk op de grens van Siberie en Mantsjoerije gelegen, zijn eerste doel moest zijn. De afstand bedraagt nog geen vijf honderd kilometer en het was tien uur in de ochtend, toen de vliegmaschine op grote hoogte over de grensstad vloog, het onmetelijke Chinese Rijk tegemoet.

Brand had Raffles aan de stuurknuppel afgewisseld en deze hield zich bezig met het bestuderen van de kaart.

Daar het er weinig op aan kwam of de vliegmaschine gezien werd in deze streken, liet Brand haar zo ver mogelijk dalen, tot omstreeks duizend meter, hoog genoeg om buiten het bereik van eventuele gewerkogels te blijven. Maar spoedig moest Brand de vliegmaschine weer aanzienlijk doen stijgen, want aan de kim vertoonden zich reeds de uitlopers van het geweldige Khingan-gebergte, een ontzaglijke bergketen, die Mongolie scheidt van het eigenlijke en veel intenser bewoonde China, met zijn spoorlijnen, zijn kanalen, zijn kunstwegen, bruggen en door Westerse ingenieurs gebouwde huizen.

En zo rijk Mantsjoerije en China zijn aan rivieren, zo waterarm is de eendeloze woestijn van Gobi, die alleen in het Noorden enige vruchtbaarheid ontleent aan de wateren van de Amoer, de machtigste stroom in dit gedeelte van Azie en die zich over duizende kilo-

meters lengte uitstrekt van het hartje van Mongolie tot in Siberie, om zich ten slotte uit te storten in de Zee van Othotsk. De toppen van deze bergketen verhieven zich hier en daar tot een hoogte van drieduizend meter.

Het zou zeker veiliger zijn geweest, om het gebergte aan de rechterhand te laten liggen, maar dat zou de weg aanzienlijk hebben verlengd en Raffles vertrouwde zo volkomen op zijn vliegmaschine, dat hij besloot, in rechte lijn dwars over de troosteloze woestijn van Gobi te vliegen, ofschoon hij wist, dat hij daar zogoed als geen bewoners zou aantreffen. Een afstand van vijf en twintig honderd kilometers scheidde de grens, welke zij zoeven waren overgetrokken van de eerste bewoonde plaats in het Zuiden, de stad Suchow en over die reusachtige afstand verdeeld, zouden zij zeker geen drie of vier dorpen aantreffen, nog afgezien van het feit, dat het waarschijnlijk beter zou zijn die dorpen te vermijden.

Brand had de snelheid van de vliegmaschine tot het uiterste opgedreven, om zo spoedig mogelijk deze barre woestijn achter zich te laten en met een snelheid van bijna zevenhonderd kilometer suisde de „Duivel der Lucht” door het luchtruim.

Henderson, die een ogenblik zwijgend door een der raampjes naar de aarde had gekeken, die zich vertoonde als een eendeloze gele zandzee, slechts hier en daar onderbroken door enkele armzalige palmbomen, die moeizaam hun leven schenen te rekken, wendde zich nu tot Raffles, die zijn kaart bestudeerde en zei:

— Ik zou u wel een vraag willen stellen, mylord?

— Laat maar eens horen, James.

— Zoudt gij mij willen zeggen, mylord, wat er met ons gebeuren zou, als wij met deze snelheid tegen een huis zouden aanvliegen?

— Ik denk, James, dat men ons in kleine stukjes, niet groter dan een hazelnoot, zou terugvinden, antwoordde Raffles glimlachend. Het is echter ook zeer goed mogelijk, dat wij door de geweldige snelheid, machine en mensen,



als het ware tot een reusachtige omelet zouden worden geslagen, niet hoger dan een decimeter en een meter of twintig in doorsnee.

— Ik dacht, mylord, dat wij er eigenlijk glad zouden doorheen gaan, zoals een kogel door een plank gaat, zei hij.

— Ik zou de proefneming maar liever niet wagen, James, hernam Raffles. De „Duivel der Lucht” is snel, maar zo snel als een geweerkogel, die een beginsnelheid heeft van meer dan zes honderd meter in de seconde, is hij toch niet.

— Kunt u haar niet zo snel maken, mylord? vroeg de reus verder.

— Het zou misschien wel te proberen zijn, James, antwoordde Raffles glimlachend, maar wij zouden dan voor eigenaardige moeilijkheden komen te staan. Want die snelheid van de geweerkogel komt overeen met een uur snelheid van 2160 kilometer, dat is viermaal zo snel als mijn toestel. Veronderstel nu eens, James, dat je lust hebt, om met zulk een voertuig een tochtje te maken van Londen naar Wimbledon, teneinde daar de tenniswedstrijden te gaan bijwonen en dat op omstreeks vijftien kilometer van Londen is gelegen. Je zou die reis kunnen volbrengen in het 170ste gedeelte van een uur, dat wil zeggen in ongeveer 22 seconden.

— Maar ik verlang niets liever, mylord, riep de reus uit.

— Alles goed en wel, James, maar je hebt één kleinigheid over het hoofd gezien. Heb je wel eens aan het remmen bij het dalen gedacht? Wel, de piloot zou reeds moeten beginnen met vaart te verminderen, als hij Londen nog nauwelijks verlaten had. En nu zouden er twee dingen gebeuren. Of het voordeel van de grote snelheid zou geheel verloren gaan op zulke betrekkelijke kleine afstanden, daar aan een landing bij zulk een ontzettende snelheid natuurlijk niet te denken valt, of de piloot zou, al begon hij slechts één seconde te laat zijn vaart te verminderen, op een paar kilometer voorbij het gestelde doel terecht komen, zodat je dan verplicht zoudt zijn, uit te stappen

en je benen te gebruiken om naar Wimbledon terug te wandelen, hetgeen je misschien niet prettig zoudt vinden, en zeker niet de bedoeling was.

— Ik zou het zeer onaangenaam vinden, mylord, gaf de reus gul ten antwoord. Ik zie er van af. Maar geloof jij niet, dat zulke vliegmachines nog eens zullen worden uitgevonden?

— Als dat ooit geschiedt, James, en ik twijfel er niet aan, want het menselijk vernuft kent als het ware geen grenzen, dan zal haar uiterlijk aanzienlijk afwijken van dat van „De Duivel der Lucht”. Want het is duidelijk, dat geen enkele vleugelconstructie, hoe sterk ook, bestand zou zijn tegen zulk een duivelse snelheid, gelijkstaande aan de beginsnelheid van een geweerkogel. De vleugels zouden afbreken, de draden zouden knappen als dunne touwtjes. Ik stel mij dan ook het vliegtuig van de toekomst voor als een soort sigaar van alluminium, voortgedreven door atoomkrachten, waarmede men tegenwoordig druk doende is proeven te nemen. In afwachting daarvan moeten en kunnen wij voorlopig tevreden zijn met een snelheid van 1171 km. per uur.

— Wat zegt u daar, mylord? Bijna twaalf honderd kilometer per uur? Welke machine heeft dat gepresteerd?

— Dat kunststuk, antwoordde Raffles, is volbracht door een Engelsman, door de piloot Neville Duke, die op de 8ste September van het jaar 1953 boven een kuststrook van Sussex, die snelheid bereikte. Zijn toestel was een Hawker Hunter straaljager. Met dergelijke toestellen wordt de geluidsbarrière doorbroken. In ieder geval zijn die straaljagers nog een hoop sneller dan „De Duivel der Lucht” en voor grote afstanden zullen deze toestellen zeker hun nut hebben. Weet je wel, James, dat je daarmee in twee uren van Londen naar New York zult kunnen vliegen en heb je wel eens bedacht, dat je dan vier uren eerder zoudt aankomen dan je vertrokken was?

Henderson wierp Raffles een verschrikte blik toe, waaruit ongeloof sprak en zei toen grinnkend:



— Mylord wil een loopje met mij nemen.

— Absoluut niet, James, antwoordde Raffles glimlachend. De Amerikanen zijn ons in de tijd zes uur voor en daarvan verliezen wij er slechts twee door de tocht. Met telegrammen is het immers evenzo gesteld. Wanneer je om twee uur in de nacht een telegram verzendt uit Londen naar Philadelphia, Boston of New York dan komt het daar een dag te voren aan.

— Hoe praktizieren ze het? mompelde Henderson.

— Niet wij hebben dat gepraktiseerd, de zon deed het, hernam Raffles glimlachend. Wij kunnen er niets aan doen, dat wij bewegen en dat de zon onbeweeglijk is.

Henderson scheen een ogenblikje ingespannen na te denken en vroeg toen:

— Maar als ik nu doorvlieg, mylord, met die zelfde snelheid en altijd in dezelfde richting, helemaal om de aarde heen, dan kom ik juist vierentwintig uur vroeger te Londen terug dan ik vertrokken ben. En als ik zo maar door blijf gaan, wordt die ene dag een week, een maand, een jaar.

— Wacht een ogenblikje, James, viel Raffles hem lachend in de rede. Je zou op die manier weer een zuigeling worden, maar je hebt bij die prachtige berekening een kleinigheid vergeten. Op de helft van de aardomtrek gekomen, zou je juist een half etmaal op de zon hebben gewonnen, maar van dat tijdstip af verlies je geleidelijk weer wat je op die manier gewonnen hebt en als je vierentwintig uren onder weg bent gebleven, dan zul je ook zeer nauwkeurig vier en twintig uren na je vertrek volgens de Londense klokken weer terug zijn.

Henderson trok een teleurgesteld gezicht en bromde voor zich heen:

— Dat is erg jammer, daar had ik niet aan gedacht. Het zou een goed middelje zijn om weer jong te worden.

— Maar een heel lastig middel, James. Ik weet niet of veel personen het er voor over zouden hebben, om vijftig of zestig jaren aan een stuk in een vliegmaschine te zitten en om de wereld

heen te vliegen, teneinde weer een knaapje van vier of vijf jaar oud te worden. Het genoeg zou inderdaad wel wat duur gekocht worden.

Henderson antwoordde niet, maar verzong in diep nadenken en in zijn hoofd zoemden de getallen, eindeloze reeksen cijfers, aftrekkingen, optellingen, ingewikkelde sommen, die hij trachtte op te lossen en die hem tenslotte zacht deden kreunen van inspanning. En het resultaat van al die overpeinzingen was zijn uitroep:

— Ik zal u wat zeggen, mylord, ik vind zeven honderd kilometer per uur genoeg. En als ik naar Wimbledon wil gaan om de tenniswedstrijden bij te wonen, dan zal ik een bus nemen.

— Dat is een uitstekend voornemen, James, houdt je daarbij, gaf Raffles ten antwoord.

Intussen had „De Duivel der Lucht” de woestijn van Gobi reeds voor meer dan het derde gedeelte overgestoken.

Ter rechterzijde begonnen zich thans opnieuw bergen te vertonen, die behoorden tot het ontzaglijke hoogland, hetwelk het gehele Noorden van Mongolie en het Zuiden van Siberie bedekt en waar de grootste rivieren van de genoemde landen en van Rusland hun oorsprong vinden.

Het was op het horloge van Raffles omstreeks twee uur in de namiddag, toen de vliegmaschine de grote karavaanweg overstak, die dwars door de woestijn loopt en waarover ieder jaar talloze karavanen van kamelen trekken, beladen met producten uit Thibet, India en China, teneinde die naar de spoorwegstations of een havenplaats te brengen.

Henderson had zich alweer in zijn kombuis terug getrokken en maakte daar een voortreffelijke omelet van de eendeneieren, welke hij had opgeraapt aan het strand van de Bering-Straat.

Nadat Raffles en Henderson geluncht hadden, kwam de beurt aan Brand en Raffles nam de stuurknuppel van hem over. Het was hierboven nog zeer koud, maar toch was een der kleine bovonz-



kleppen van de kajuit opengezet, ten-einde daar wat frisse lucht binnen te laten.

Een uur later kwam de stad Suchow in zicht, gelegen aan de voet van het Tagh-Gebergte, dat de Zuidelijke barrière vormt, welke de woestijn scheidt van Thibet, het geheimzinnige, nog zo weinig bekende land, waar nog slechts luttel onderzoekingsreizigers hebben kunnen binnendringen.

Raffles liet de vliegmaschine dalen en streek tenslotte neer op een uitgestrekte zandvlakte, in de onmiddellijke nabijheid van een grote oase, waar palm-bomen hun kruinen naar de hemel hieven en het gemurmel van een heldere bron werd gehoord. Het gras groeide er welig; het was een verademing na die eindeloze zandwoestijn, met haar glans als van geel koper, waarop meedogenloos de zon haar felle stralen neerzond. En hier beneden was het reeds zo warm, dat de drie reizigers zich moesten haasten, zich van hun pelsen te ontdoen.

Zij rekten zich eens goed uit en liepen enige tijd heen en weer langs de zoom van de oase en keken naar de schelkleurige vogels, die in de kruinen der bomen op en neer sprongen en naar de plechtige maraboes, die onbeweeglijk op één poot staande, filosofeerden aan de oever van het kristalheldere stroompje, dat zich een weg baande door de oase.

— Zijn hier wilde dieren, mylord? vroeg Henderson, nadat hij vol verbazing enige tijd naar de statige steltlopers had gekeken.

— Dat zou ik menen, James. En ik hoop er geen ontmoeting mee te zullen hebben. Er zijn hier leeuwen van verbazende grootte, groter nog dan de Afrikaanse leeuw, poemas en tijgers, die in grootte niet veel onderdoen voor de Indische tijger en die zo mogelijk nog wreder en bloeddorstiger zijn. Er zijn ook giftige slangen, maar toch denk ik, dat wij van al die dieren op deze plek, op nauwelijks zes of zeven kilometer van de stad, wel geen last zullen hebben. Ik noem zo gauw een stad, maar eigenlijk is het niet veel meer dan een groot dorp.

— Blijven wij hier vandaag? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Ik zie volstrekt geen reden waarom wij vandaag nog verder zullen gaan. Jij zelf zult er toch de voorkeur aan geven, een beetje beweging te nemen, na meer dan vijf uur in de cockpit van onze vliegmaschine opgesloten te zijn geweest.

— Wat dat aangaat, ik wens niets liever, antwoordde Brand op levendige toon. „De Duivel der Lucht” is een kostelijk vervoermiddel, maar het is geen Pullmancar.

— Hoe staat het hier met de mensen, mylord? vroeg Henderson weer, die al had rondgekeken, of hij nergens een specimen van de bewoners had kunnen vinden.

— Het zijn eenvoudige lieden, James, vrij goedaardig, merendeels landbouwers, die van schapenteelt leven, of graan verbouwen, en een voortreffelijk graan, dat verzeker ik je. Ik geloof niet dat wij iets van hen te duchten hebben, in geval wij er mochten ontmoeten. Verderop, aan gene zijde van het gebergte wordt de zaak anders en ik zou het liefst een ontmoeting vermijden met de Thibetanen, vooral die van het gebergte, die woest en zeer onbeschaafd zijn en de blanken met alle kracht van hun Mongoolse ziel haten. Het is nu wel wat beter dan het vroeger was, maar tot in 't midden der negentiende eeuw heeft geen enkele ontdekkingsreiziger in Thibet kunnen doordringen, die dit niet met de dood heeft moeten bekopen.

— Hebben zij hier vuurwapens, mylord?

— Hier zeker weinig, James, en dan nog zeer ouderwetse dingen, die ik niet zou durven afvuren zonder vrees, dat ik de stukken in het gezicht kreeg. Maar in Zuid China en Thibet, waar zoveel opstanden zijn voorgekomen, zijn bij duizenden voortreffelijke Duitse en vooral ook Engelse geweren te vinden, Mausers, Lee-Metfords en ook ouderwetse Lebel's. Daarnevens vindt men, vooral in Thibet nog van die zonderlinge oude vuurwapens, die in Europa in het begin van de zestiende eeuw in gebruik



waren, zo zwaar, dat alleen een zeer sterk man ze zonder steun kon hantieren, terwijl anderen 'n gaffel nodig hadden, om er de loop van het monster op te kunnen steunen.

— Dat was immers in de tijd van de achttien tempo's, mylord? riep Henderson uit.

— Dat heb je goed onthouden, James, antwoordde Raffles. Inderdaad was toen 't laden van een geweer geen kinderwerk. De schutter droeg de altijd brandende lont aan een koperen haak van zijn gordel, in een holle koehoren zijn kruit, in een zware tas zijn ronde, loden kogels, over de rechterschouder het zware musket, in de linkerhand de gaffel. Voor ons, die in de twintigste eeuw leven, is het een raadsel, hoe het mogelijk was, met die omslachtige toestellen een vuurgevecht te kunnen leveren en de jacht moet met die draagbare kanonnen niet bepaald een uitspanning zijn geweest. Sommige van die geweren waren zelfs zo zwaar, dat er twee mannen nodig waren om ze te kunnen dragen.

— En vindt men die nog in Thibet, mylord? vroeg Henderson weer.

— Zo is het, James. Misschien zullen wij er wel zien, ofschoon ik niet voornemens ben daar lang te blijven.

Men praatte nog enige tijd over hetzelfde onderwerp voort, want Henderson

was een van die eenvoudige, leergrage zielen, die niet rusten voor het onderwerp, dat zij eenmaal hebben uitverkoren, volkomen is uitgeput en Raffles was dus wel verplicht een soort cursus te houden over het gebruik van schietwapens, van de eerste oorsprong af.

In de loop van de namiddag wist Brand met een goed gemikt schot een antilope neer te leggen, een prachtig diertje, met kaarsrechte, zeer spits toelopende horens, licht bruin, met grote witte platen op rug en flanken, fijne poten en dat over een weergaloze snelheid beschikte.

Het vlees van dit hert was uiterst smakelijk, zoals bleek, toen Henderson het met vaardige hand had bereid en er een stuk van had gebraden aan het spit, boven het houtvuurtje, dat hij handig had aangelegd. Een beker fijne wijn bespoelde dit wildbraad, fijner van smaak dan haas of konijn.

Daar Raffles volstrekt niet voornemens was in deze onbekende streken des nachts te vliegen, werd het kamp opgeslagen, op ongeveer tien meter afstand van de zoom van de oase. Om half tien reeds sliepen Raffles en Brand. Henderson hield de wacht, want de eerste durfde het kleine kamp niet onbewaakt te laten en er was besloten om beurten de wacht te houden.



## Hoofdstuk IV

## EEN ONVERWACHT OPONTHOUD

Om half een wakte Henderson Brand, die hem zou aflossen.

— Iets bijzonders gezien, James? vroeg de jonge man, die zich nog ietwat slaapdronken de ogen uitwreef.

— Niets, mijnheer Brand. Ik meen dat ik heel in de verte, in de vlakke, even een leeuw heb horen brullen, maar dat was dan ook alles. Mensen heb ik in het geheel niet gezien.

— Ga dan maar gauw liggen, James, en ga slapen, zei Brand, terwijl hij zijn geweer greep en bij het houtvuur ging zitten, hetwelk Henderson had onderhouden.

De reus legde zich neer op de deken en kroop in zijn slaapzak, terwijl een hoopje bladeren en takken hem tot hoofdkussen diende. Het duurde geen volle minuut of zijn rustige ademhaling bewees, dat de vermoeienissen van die dag hem een gezonde slaap verzekerden.

De nacht verliep volkomen rustig en om zes uur waren allen ontwaakt en op de been. Zij wasten zich in de beek, gebruikten hun ontbijt en maakten zich gereed om hun reis te vervolgen.

Zoals gewoonlijk had Henderson de machine grondig onderzocht, want „De Duivel der Lucht” was zijn oogappel en hij verzorgde, ja hij vertroetelde het toestel als het ware, alsof het een levend wezen was.

Het kamp werd opgebroken, de reizigers begaven zich aan boord, Raffles nam zijn plaats achter de stuurknuppel weer in en de tocht had een aanvang

genomen. Een tijdlang moest Raffles op dezelfde plek grote spiralen beschrijven, steeds hoger stijgend, want op nauwelijks vijfhonderd meter afstand verhieven zich reeds de machtige toppen van het gebergte, dat hij zou moeten overvliegen.

Raffles was van plan nog diezelfde dag Thibet te bereiken, om daar nogmaals te kamperen en vervolgens de tocht te beëindigen dicht bij Lahore, een Indiase stad, in welker onmiddellijke nabijheid hij een gedeelte van zijn schatten verborgen had.

Binnen weinige uren was de tocht over het Tsaidan gebied volbracht, dat eigenlijk niets anders is dan een ontzaglijke dalkom, langwerpige van vorm en aan alle zijden ingesloten door de hemelhoge bergen.

Toen doemde in het Zuiden opnieuw een smalle bergketen op. De vliegma-chiene zweefde er overheen, met een teugelloze vaart.

Men bevond zich nu boven Thibet, boven het geheimzinnige gebied van de Dalai Lama, Staatshoofd en Opperpriester, wiens macht minstens even groot is als die van de Paus der katholieken en waarschijnlijk nog veel groter, daar hij te beschikken heeft over dood en leven van alle Thibetanen. „De Duivel der Lucht” bevond zich toen op een hoogte van meer dan drieduizend meter.

Een geheel onverwacht schouwspel deed zich toen aan de luchtreizigers voor. Binnen enkele minuten waren zij



van een troosteloze woestijn overgegaan naar een lachende streek, heuvelachtig, als bezaaid met kleine dorpen en steden, waar de kersebomen in bloei stonden, zodat ganse streken als onder de sneeuw bedolven schenen, waar latrixbomen, zware eiken, platanen en reusachtige cactussen broederlijk bijeen stonden. Overal ontsprongen kleine riviertjes, die zich verenigden tot grotere en geheel links, diep onder de luchtreizigers waren de oppervlakten te zien van vijf of zes grote meren, dicht bij elkaar gelegen en van elkander gescheiden door bergketenen. Vlak voor hen lag het Zoutmeer en een ogenblik later waren zij er reeds overheen gevlogen.

En steeds hoger moest de machine stijgen, teneinde de reusachtige toppen van het Karakoram gebergte over te kunnen vliegen. Nu verdween het lachende landschap weer als bij toverslag en wel bijna een half uur lang was er niets anders te zien, dan de woeste, met sneeuw bedekte bergtoppen, hier en daar onderbroken door de blauwachtige spiegeling van een bergmeer.

Toen deze hinderpaal overwonnen was, breidde zich opnieuw een vlakte voor de vliegmaschine uit. Zij bevond zich nu boven een gebied, hetwelk reeds in kaart was gebracht, maar waar zich niettemin veel gedeelten bevonden, die nog niet doorzocht waren. Ten Noorden breidde zich nu de schier eindeloze keten van de Chamen Tag uit, die over duizende mijlen met nog drie andere, bijna even hoge bergketenen de toegang tot de woestijn Gobi onherroepelijk schijnt af te sluiten.

Aanstands liet Raffles de machine weer dalen, want wat zou het schaden, als de mensen daar beneden die ongeloflijk snelle vogel zagen voorbij vliegen? Zij hadden stellig nooit van John Raffles gehoord, noch van zijn wonderbaarlijke machine.

En weer veranderde het toneel, weer doemden bloeiende valleien op, waar paarden, schapen, geiten en de inheemse yaks graasden, een dier dat het midden houdt tussen een lama en een berggeit, maar groter is dan de laatste en welks buitengewoon fijn, zijdeach-

tig haar zeer gezocht is door de tapijtwevers. Welige akkers breidden zich onder de vliegmaschine uit, waar graan, rijst en erwten verbouwd werden.

Maar Raffles hield zich hier niet op en zette zijn tocht voort, hoe aanlokkelijk dat alles er ook uitzag. Hij wilde verder gaan en de bergachtige streek trachten te bereiken in de buurt van het meer van Tengrinor, ten Noorden van de hoofdstad Lhassa, de zetel van de Dalai Lama.

Maar na een uur ongeveer en na beurtelings tot bijna zesduizend meter te hebben moeten stijgen, waar de koude bijna ondraaglijk was en tot slechts 300 meter te zijn gedaald, vond Raffles een plek, die hem aanlokte, gelegen in een vrij diepe vallei, languitgerekt, in de onmiddellijke nabijheid van het Tengrinormeer en beplant met dichte bossen. Een rivier slingerde er zich door, die in het genoemde meer uitliep. De plek was omstreeks tachtig kilometer van Lhassa verwijderd en het punt waar Raffles daalde, bevond zich op niet meer dan twintig kilometer van het stadje Durkin, op de Westelijke oever van het meer gelegen.

Na enige malen boven de plek te hebben rond gecirkeld, liet Raffles de vliegmaschine dalen en de „Duivel der Lucht” gleed zacht neer op de bodem van de vallei. Het was een grote vlakte, met kort gras begroeid en voortreffelijk geschikt om er een vliegeterein van te maken.

Allen stapten uit het toestel en snoven met welgevallen de heerlijke lucht op van de mimosa, die in grote getale de helling der hoge heuvels bedekte. Het was inderdaad een heerlijke plek en men kon zich bijna niet voorstellen, hier in het land van de hemelhoge bergen te zijn, welke hier en daar een hoogte van 10.000 en meer meter bereikten.

Henderson had vol bewondering om zich heen gekeken en vroeg eindelijk:

— Waar bevindt zich nu het meer, mylord, waarvan gij zoeven gesproken hebt?

— Op ongeveer zeven kilometer hier vandaan, James, antwoordde Raffles.



— Dat is wat ver, ik zou het gaarne eens willen zien. Zeven kilometer is een wandeling van anderhalf uur.

— Stel het je niet te gemakkelijk voor, James, hernam Raffles glimlachend, je zoudt moeten klimmen, mijn jongen.

— Klimmen om een meer te gaan zien? riep Henderson vol bewondering uit. Daarvoor moet men in China zijn. Ligt het hoog dat meer, mylord?

— Iets meer dan 4200 meter boven de zeespiegel, James, antwoordde Raffles.

— Meer dan vierduizend tweehonderd meter, maar verdampt dat water dan nooit?

— Het verdampt evengoed als elk ander water, James, maar het meer wordt telkens gevoed door stromen, die van de omringende bergen komen en waarvan de toppen zich op meer dan 6000 meter boven de zeespiegel verheffen.

— Dan zal ik er niets meer van zeggen, mylord, hernam Henderson. Meren boven op een berg.

Hoofdschuddend ging hij heen om het kamp in orde te maken, dat hier zou worden opgeslagen.

Busto, dolblij, dat hij de vaste grond weer onder de poten had, holde als uitgelaten rond door het gras, hetwelk Henderson en Brand over een kleine oppervlakte begonnen uit te trekken, teneinde plaats te maken voor de tent en voor het kampvuur.

— Zouden ze ons niet hebben zien dalen? vroeg Brand, terwijl hij zich tot Raffles wendde.

— Dat acht ik niet waarschijnlijk, gaf deze ten antwoord. Daarvoor zijn wij hier te ver van een bewoonde plaats. Bedenk eens dat geheel Thibet, dat een oppervlakte heeft van twaalf maal de grootte van het Verenigd Koninkrijk, slechts anderhalf miljoen inwoners telt, dat is nog niet het vierde gedeelte van Londen. Ook hier zijn woestijnen van honderde mijlen in het vierkant, waar nooit een mens zich ophoudt, hij zou er omkomen van honger en dorst.

Intussen hadden de werkzaamheden tot inrichting van het kamp een gere-

gelde voortgang en het duurde niet lang of de tent was opgezet.

Het overschot van de door Brand geschoten antilope werd opnieuw toebe-reid en het middagmaal smaakte uitstekend, hoe eenvoudig het ook mocht zijn. De pijpen kwamen te voorschijn en de drie mannen strekten zich uit in het gras. Reeds was de zon achter de heuvels in het Westen verdwenen. Het kampvuur werd ontstoken, want de koude zou zich spoedig doen gevoelen.

Zodra de duisternis volkomen was, zochten Raffles en Brand de tent op, terwijl Henderson het eerst zou waken. En ditmaal was het meer nodig dan ooit, want zoeven reeds hadden de reizigers het verre gebrul van de leeuw gehoord. De reus had zijn pijp opgestoken en zat met zijn geweer tussen de knieën geklemd en de handen in de zakken van zijn pelsjekker voor het houtvuur, terwijl Busto, op een hoop bladeren uitgestrekt, naast hem de wacht hield. Kwartier na kwartier verstreek en bijna was het ogenblik aangebroken, waarop Henderson Brand zou moeten wekken, toen een ander die taak van hem overnam.

Een ontzagwekkend gebrul, dat de lucht deed daveren, weerklonk op nauwelijks vijftig passen afstand van het kamp en het werd onmiddellijk beantwoord door de machtige stem van een ander roofdier, niet veel verder. Busto sprong met al de vier poten tegelijk van de grond, terwijl zijn haren in de nek als borstels overeind gingen staan.

De klep van de tent werd teruggeslagen en Raffles en Brand kropen op handen en voeten ijlings naar buiten, met hun geweer in de hand. Zij hadden zich spoedig bij Henderson gevoegd, die zelf reeds was opgesprongen, het geweer in de aanslag, maar zij tuurden vruchteloos in de duisternis.

Toen liet opnieuw het gebrul zich horen, nu nog dichterbij. De leeuwen waren waarschijnlijk aangelokt door de lucht van het gebraden vlees.

Plotseling wees Brand naar een dicht bosje aan het begin van de helling en riep uit:



— Daar! Ik zie de ogen van het dier fonkelen.

Hij bracht bliksemsnel het geweer aan zijn schouder en wilde schieten, maar reeds waren de groenlichtende ogen verdwenen. Opnieuw klonk het schrikwekkende gebrul, nu op een geheel andere plek, aanstonds weer beantwoord.

Raffles had met zijn voet het houtvuur wat opgerakeld en er een armvol droge takken opgeworpen, zodat het hoog oplaaide. En bij het licht van het houtvuur ontdekte hij een grote, roodharige leeuw, met buitengewoon lange manen, die, met zwiepende staart en hoog opgerichte kop onbeweeglijk naar de tent staarde, terwijl hij nu een zacht gebrom liet horen.

Raffles hief zijn geweer op, mikte tussen de ogen van de leeuw en drukte af. Met een gebrul, dat mijnen in het rond gehoord moest worden, sprong het verscheurende dier met alle vier zijn poten tegelijk van de grond, viel op zijn zijde, stuiptrekte even en bleef toen stil liggen. De kogel van Raffles was hem in de hersens gedrongen.

Maar de andere roofdieren, tot doller woede geprikkeld en begerig naar buit kwamen onbeschroomd nader. Charles Brand was toch onder de raming gebleven: het waren vier volwassen leeuwen, waarvan twee vrouwtjes, die echter weinig minder groot waren dan hun echtgenoten. Zij naderden met geweldige sprongen en reeds tweemaal had Brand vruchteloos gevuurd. Hij was er slechts in geslaagd de woede van een der dieren tot razernij op te voeren, door het dier licht aan een der poten te verwonden.

Busto blafte als bezeten en het had weinig gescheeld of de moedige hond had zich onvervaard op de voorste leeuw geworpen. Raffles moest het dier op strenge toon terug roepen, om het van een wisse dood te redden.

Intussen werd de toestand hachelijk, want het was zeer moeilijk, bij het flikkerende houtvuur goed te mikken. Een van de grootste leeuwen was nog slechts enkele meters van Henderson af, die zijn geweer afschoot, maar miste.

Met een woest gebrul nam de leeuw zijn sprong en wierp zich op de reus. Deze kon nog juist de vreselijke klauw ontwijken, die naar hem werd uitgeslagen, maar het zware gewicht van de leeuw wierp hem om.

Onder het vallen echter wist hij zijn breed jachtmes bliksemsnel uit de schede te rukken en met alle kracht, die in hem was, stiet hij het brede lemmet tot aan het gevest tussen de ribben van het roofdier. Zonder een kreet te slaan, in het hart getroffen, plofte de leeuw neer, half over Henderson heen, waarbij de klauwen van zijn stuiptrekende voorpoten hem de dij openhaalden, door het dikke leder van zijn kniebroek heen. Slechts met moeite wist Henderson zich van het zware lichaam te bevrijden, dat hem dreigde te verstikken en hij greep zijn geweer weer om Raffles en Brand te hulp te komen.

De jonge man verwondde een der leeuwen dodelijk met een kogel, die hem in de keel drong en nu bleef er nog een leeuw over te bestrijden, een buitengewoon exemplaar, dat van het puntje van zijn neus tot het kwastje van zijn staart zeker drie meter lang was. Het dier zat ineengehurkt, op ongeveer vijf meter van de vliegmachine verwijderd, met de kop omlaag gebogen en gereed tot de sprong.

Maar Raffles had zijn geweer reeds in aanslag gebracht en zijn kogel trof de leeuw in de schouder. Met een gebrul, dat klonk als het rollen van de donder, ontspande de leeuw zijn spieren en deed in het wilde een ontzaglijke sprong.

Maar het dier had zijn bewegingen niet kunnen beheersen en het reusachtige lichaam kwam met zijn vijfhonderd kilo zwaarte terecht op een der draagvlakten van de vliegmachine. Er liet zich een krakend, scheurend geluid horen en het draagvlak knakte onder het gewicht van de leeuw, die er op een hoogte van drie meter op was gekomen. 't Dodelijk gewonde dier gleeed van de afgebroken vleugel, richtte nog meerdere verwoestingen aan, want in



zijn doodstrijd wentelde hij zich heen en weder, zijn klauwen grepen woest om zich heen en reten de banden om de wielen van het onderstel in flarden en vernielde het casco en de spandraden.

Een revolvershot van Henderson maakte een einde aan de doodstrijd van het dier, maar het onheil was reeds geschied, de vliegmaschine, die trouwe maker was zwaar gehavend.

Raffles greep een paar brandende takken van het vuur en ging dadelijk de schade opnemen. Het aluminium draagvlak zelf was gelukkig ongeschonden gebleven, maar de bouten en schroeven, die het aan de romp verbonden, waren afgebroken als glas en op enkele plaatsen waren de moeren eenvoudig door

een aluminium wand heengetrokken, zodat er op die plek grote gaten met gescheurde randen zichtbaar waren. Een der wielen van het onderstel was volkomen vernield en bijna alle dunne houten staken waren als rietjes doormidden gebroken.

Het gelaat van Raffles had een ernstige uitdrukking gekregen.

— De schade is toch, hoop ik, niet onherstelbaar? vroeg Brand, die naderbij was gekomen.

— Onherstelbaar gelukkig niet, Charles, antwoordde Raffles. Maar het zal op zijn minst een volle week duren, zo moet ik vrezen, voor wij met de hulpmiddelen die in ons bereik zijn, de schade hebben hersteld.

**LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK**



## Hoofdstuk V

## DE NACHTELIJKE PROCESSIE

De drie mannen brachten een onrustige nacht door, niet alleen omdat het mogelijk was dat nog andere wilde dieren hen zouden kunnen bezoeken, maar ook wegens de ramp, die de „De Dui-vel der Lucht” had getroffen.

Zodra het daglicht aanbrak, gingen zij een nauwkeurig onderzoek instellen, teneinde de schade te kunnen opnemen.

De vliegmaschine was zodanig gebouwd dat men de twee draagvlakken gemakkelijk kon los maken, voor het geval het toestel een plaats moest vinden in een kleine loods of schuur. Zij waren bevestigd met bouten, die door gaten in de opstaande rand van de romp werden gestoken en daarin werden vastgehouden door zware moeren. Zoals gezegd, waren door de val van het zware dier op sommige plaatsen die moeren door de gaten heengedrukt, die geheel waren uitgescheurd, terwijl elders de moerbouten waren afgeknapt. De spandraden waren ook gebroken en dat moest nog een geluk worden genoemd, anders zou het draagvlak verbogen zijn en dan zou het niet mogelijk zijn geweest het opnieuw te richten, zonder de toestellen en gereedschappen, die daarvoor nodig waren. Het onderstel was zo goed als geheel vernield.

Nu bevonden er zich in de gereedschapskist, aan boord van de vliegmaschine, natuurlijk schroeven en bouten en andere verwisselstukken, maar er zouden nieuwe gaten geboord moeten worden, inplaats van de uitgescheurde, er zouden nieuwe aluminium latten voor het onderstel gezaagd moeten worden, de spaken van het vernielde wiel moesten opnieuw gericht worden, de banden door andere vervangen, en daar vooral het eerste werk de uiterste nauwkeurigheid vereiste, zouden er, zoals Raffles reeds gezegd had, minstens zes dagen mee heengaan, alvorens de vliegmaschine weer volkomen bruikbaar zou zijn.

Klagen hielp hier echter niet, men moest aanstonds aan het werk gaan, want om verschillende redenen zou het niet veilig zijn hier langer dan nodig was te blijven. De streek was niet zo eenzaam, of op enige afstand hier vandaan liep de grote weg van Lhasa naar Durkin.

Direct nadat het ontbijt genuttigd was, toog men aan het werk. Allereerst werden de gebroken delen zorgvuldig verwijderd, nieuwe spandraden werden van 'n schroefdraad aan het einde voorzien, om ze daarmee aan de wartels te kunnen verbinden, de kleine trak-



stangen, waarmede de spandraden behoorlijk gespannen konden worden.

In de loop van de namiddag vertoonden zich hoog in de lucht een aantal gieren, die blijkbaar waren aangetrokken door hetgeen zij daar beneden in de vallei zagen.

— Hebben die dieren het op ons gemunt? vroeg Henderson, naar boven wijzend.

— Niet op ons, James, maar op de karkassen van de leeuwen, die daarginds liggen, antwoordde Raffles. Ik geloof dat wij hen in de weg staan, en wij zullen trachten de vliegmachine een eindweegs achteruit te trekken, zodat de gieren hun luguber werk zullen kunnen verrichten. En ik verzeker je, dat je hun overmorgen dankbaar zult zijn, want de nabijheid van die dode leeuwen doet zich gauw genoeg voelen, en wel op een zeer onaangename wijze.

Met de grootste voorzichtigheid werd dus het toestel een vijftigtal meters verder de vallei ingetrokken, en 't scheen alsof de gieren hierop hadden gewacht, want zij kwamen ten getale van wel veertig stuks eensklaps neerstrijken en wierpen zich op de kadavers der gedode leeuwen, om hun werk als doodgraver te verrichten.

En terwijl de roofvogels grote lappen vlees scheurden uit de dode lichamen en er mee wegvlogen om er hun jongen mee te voeren, of ze op de plaats zelve verzvolgen, gingen de drie reizigers, die zo eensklaps, binnen enkele minuten be-roofd waren van hun middel van vervoer, voort met het herstellen van de vliegmachine.

Die eerste dag waren zij zover gevorderd, dat de nieuwe spandraden gereed waren en dat er enige nieuwe gaten waren geboord in de opstaande rand van de romp, in plaats van de vernielde die onbruikbaar waren geworden.

De nacht verliep thans volkomen rustig, en de leeuwen waren reeds ten halve opgegeten door de vraatzuchtige roofvogels, die de volgende dag zeker terug zouden komen, om hun bloedig, maar nuttig werk te voltooien.

Bij het krieken van de dag, toen de zon nog nauwelijks boven de horizont

verrezen was, ontwaakten de drie mannen, ontbeten snel en zetten zich dadelijk opnieuw aan de arbeid.

Raffles, die zelf ijverig meehielp, bespeurde tot zijn blijdschap, dat de herstellingswerkzaamheden minder tijd in beslag zouden nemen dan hij aanvankelijk gedacht had, wanneer er zich althans geen onverwachte moeilijkheden zouden voordoen. Want tegen het vallen van de avond was het voornaamste werk reeds verricht, de afgebroken vleugel was op zijn plaats gevestigd, de draden waren opnieuw gespannen en het toestel zou althans kunnen vliegen. Nu was het nog zaak te zorgen dat het zich van de grond kon verheffen.

Daartoe moest het gehele onderstel worden weggebroken, want bijna alle stijlen waren door de stuiptrekkende leeuw stukgeslagen. De romp van het vliegtuig werd gestuwd met dunne boom stammen, op de juiste lengte gezaagd, waarna het onderdeel werd gedemonteerd.

Er bevonden zich aan boord altijd enige losse stukken stevig essenhout, die slechts op maat gezaagd en geboord behoefden te worden, om de plaats te kunnen innemen van de vernielde stijlen. De nieuwe stijlen werden bovendien gewapend en versterkt met de stalen einden van de oude spandraden. Als alles goed ging, dan verwachtte Raffles reeds in de loop van de volgende dag te kunnen opstijgen. Maar diezelfde avond zou er iets geschieden dat de plannen van Raffles wijzigde...

Het was omstreeks zeven uur in de avond en de zon was reeds verdwenen, de drie mannen rookten juist zwijgend hun pijpen, toen Raffles eensklaps het hoofd ophief en in luisterende houding onbeweeglijk bleef zitten.

— Wat is er? vroeg Brand na enige ogenblikken, terwijl hij onwillekeurig zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen.

— Hoor je dan niets? vroeg Raffles, even het hoofd opheffend. Het komt uit oostelijke richting.

Henderson, die eveneens met inspanning had geluisterd, zei nu eensklaps:



— Ik geloof dat ik iets hoor, mylord. Het klinkt als het verre geroffel van trommen. Ik heb wel eens in Afrika negertrommen gehoord en daar lijkt het op. Maar het kon ook evengoed het gerommel van een groot aantal kanonnen of zware vrachtwagens over een stenen weg zijn.

— Wij zullen ons maar liever bij het eerste houden, antwoordde Raffles. Kanonnen en vrachtwagens behoeven wij hier niet te verwachten. De voorgenomen agressie van China op Thibet is, gelukkig, afgewimpeld. Hopelijk, waarschijnlijk voor goed. De Dalai-Lama is van zijn vlucht teruggekeerd en zit weer op zijn troon achter de dikke kloostermuren van Lhassa.

Brand, die het geluid nu ook gehoord had, zei op zachte toon:

— Het is zeker nog zeer ver weg. Het klinkt inderdaad als het doffe, dreigende geluid van de oorlogstrommen van de Afrikaanse bosneger, die soms bij drie honderd tegelijk in dezelfde cadans worden geslagen, uren achtereen.

Enige stonden bleven de drie mannen zwijgen om ingespannen te luisteren. Het geluid klonk inderdaad alsof er op een groot aantal trommen geslagen werd, zeker wel een honderdtal. Het kwam onmerkbaar naderbij en de kracht van het geluid zwol langzaam aan.

— Is hier een weg in de nabijheid? vroeg Brand.

— De weg van Lhassa naar Durkin ligt op minstens vijf kilometer hier vandaan, antwoordde Raffles.

— Loopt die in onze richting?

— Slechts gedeeltelijk. Maar 't moet wel een zeer verdragend geluid zijn, dat men op een uur lopens afstand kan horen, als er tenminste niet met kanonnen geschoten wordt.

— Wat zou het zijn, denk je?

— Ik kan het mij volstrekt niet voorstellen, moest Raffles toegeven. Misschien is het een begrafenistoet, een nachtelijke processie. Ik had veel lust om het te gaan onderzoeken, als onze vliegmaschine reeds gereed was, maar wij zullen er morgen nog wel een paar uren wérk aan hebben.

— Kunnen wij niet bij het licht van het kampvuur werken?

— Dat is niet aan te raden. Het spannen van de draden en het stellen van de stijlen is een nauwkeurig werk, dat beter bij daglicht gedaan kan worden. Bovendien kan niemand zeggen of wij over een half uur niet spijt zouden hebben dat wij het vuur hebben laten branden.

Er verliep een kwartier en in die tijd was het geluid merkbaar naderbij gekomen.

— Maar zij moeten de weg hebben verlaten, riep Brand zeer verbaasd. Ik bedoel met „ze” de lieden die dat zonderlinge geluid voortbrengen, dat zo hol en geheimzinnig door de nacht klinkt.

— Er is ook geen sprake van of zij komen hier heen en ik geloof, dat het verstandiger zal zijn, als wij ons een weinig in acht nemen. Laten wij beginnen met het vuur te doven. Wij kunnen het ieder ogenblik weer aanmaken, als wij dat wensen. Mijn elektrische zaklantaarn zal ons voldoende licht geven en wij zullen zo dicht mogelijk bij de vliegmaschine blijven.

Henderson schopte met zijn zware laars de brandende takken van het houtvuur uiteen, dat spoedig uitdoofde. De duisternis was nu volkomen. Slechts nu en dan kon het maanlicht zich een weg banen door de zware wolken, die haar meestentijds bedekten.

Eensklaps, op verre afstand nog, namen de drie mannen tussen het geboomte, hetwelk de Oostelijke helling van het ravijn bedekte, op de top daarvan een rosachtig schijnsel waar, nog slechts zeer flauwtjes, maar dat voortdurend duidelijker werd en naderbij kwam. Nu en dan verdween het, om een ogenblik later weer te voorschijn te komen.

— Voor den drommel, wat kan dat te betekenen hebben? riep Brand uit.

— Ik geloof dat ik het zoeven bij het rechte einde had en dat wij hier te doen hebben met een nachtelijke processie, die van Lhassa is gekomen, antwoordde Raffles. Maar wat die lieden hier komen uitrichten, dat is mij een raadsel. Wij zullen het echter gauw ge-



noeg zien, want als ik mij niet vergis, dan komt de processie onze richting uit.

Het geluid van de trommen was nu duidelijk verneembaar. Er moesten er zeker een groot aantal zijn, want de klank geleek nu op het gerommel van de donder. De rossige plek, daarboven op de helling, scheen zich hoe langer hoe meer uit te rekken en deed zich tenslotte voor als een vurige slang van monsterachtige afmeting, die zich langzaam langs de helling naar beneden kronkelde en een gebaand pad scheen te volgen. Op sommige plaatsen, waar de bomen ver uiteen stonden, werd reeds het schijnsel van fakkels zichtbaar.

Op dat ogenblik bevond de kop van de optocht zich omstreeks een kwartier uur gaans van de verbaasd toezieende reizigers.

— Mijn hemel, hoeveel zijn er daar wel? riep Brand verrast uit.

— Naar schatting op zijn minst twee duizend personen, Charles, antwoordde Raffles, die zijn nachtkijker uit de cockpit van de vliegmaschine was gaan halen en voor het oog had gebracht.

Toen hij het instrument weer liet zakken, lag er een ernstige uitdrukking op zijn gelaat en hij zei:

— Ik hoop dat zij ons niet zullen zien.

— Waarom niet? vroeg Brand, lopen wij dan gevaar?

— Misschien wel. De Dalai Lama is er bij. Het is een zeer indrukwekkende processie en waarschijnlijk van godsdienstige aard. Ik hoop voor een lief ding, dat het noodlot ons niet naar een van de heilige plaatsen heeft gebracht, want dan zou ons lot niet twijfelachtig zijn, als zij ons in handen krijgen.

— Toen ik vanochtend uit het bos hout ging halen voor het vuur, mylord, heb ik ongeveer midden op de helling een omstreeks drie meter hoge, rood beschilderde paal gezien, het bovineinde afgerond en beschilderd met witte, Chinese lettertekens, zei Henderson. Kan dat ook iets te betekenen hebben?

— Dat heeft zeer veel te betekenen, James, antwoordde Raffles hoofdschuddend en met gefronsd voorhoofd. Had de paal nog meer kentekenen?

— Ja, er hing aan een groen koord een lange, witte paardenstaart. Ik dacht dat ik met een soort vogelverschrikker te doen had.

— En het was inderdaad een mensverschrikker, hernam Raffles. Ik wilde, dat je mij dit eerder had medegedeeld. Je hebt de grenspaal van het Heilige Gebied gezien. Geen Europeaan waagt het de voet te zetten op grond die heilig is verklaard.

— Dan zitten wij in een mooi parket, bromde Brand. Kunnen wij niet met de vliegmaschine opstijgen, zoals zij is?

— Dank je wel! Trouwens dat is onmogelijk. De stijlen moeten nog vastgemaakt, de romp rust nog op de primitieve bok van boomstammen en zodra ik de electro-motor in beweging zou brengen, zou het toestel voorover kantelen en de snel draaiende schroef zou tegen de aarde versplinteren. Wij moeten in 's hemelsnaam maar hopen, dat wij niet gezien zullen worden.

Intussen kwam de stoet steeds meer naderbij. De kop was nu tot halverwege de helling genaderd, waar de bomen schaars waren. Het was duidelijk dat de processie het laagste gedeelte van de vallei opzocht. Zelfs met het blote oog kon men thans duidelijk alle bijzonderheden van die zonderlinge processie onderscheiden.

De stoet werd geopend door een twintigtal fakkeldragers, allen in witte gewaden gekleed, bestaande uit wijde buizen, mouwen die tot over de vingertoppen reikten en broeken tot even over de knie. De benen waren bloot en de fakkeldragers liepen op sandalen van ebbenhout, met riempjes aan de voeten bevestigd. Hun hoofden waren gedekt door grote punthoeden, met brede randen, van biezen gevlochten, zoals ook de eigenlijke Chinezen ze veel dragen.

Achter hen volgde een afdeling trommelslagers, vijftig man sterk, gekleed in een soort lange jas zonder kraag, van het vel van de yak vervaardigd, met de lange haren naar buiten. Zij droegen een puntige muts van dezelfde stof en aan een brede riem hingen hun trommen, waarvan zij het strak gespannen vel met de gebalde vuisten in een



eentonige, eigenaardige cadans besloegen. De trommen zelf waren van koper en hadden enigszins de vorm van een kort suikerbrood.

Na de trommelslagers kwam een kleine afdeling bazuinblazers en nu werd ook de aard van de schelle, doordringende kreten, welke de drie Europeanen reeds enige malen meenden te horen, boven het gerommel van de trommen uit. Het waren twintig mannen, maar slechts tien waren de eigenlijke muzikanten. Zij bliezen op koperen bazuinen van meer dan twee meter lengte, waarvan het ene uiteinde rustte op de schouders van een helper.

Op hen volgde opnieuw een afdeling fakkeldragers en daarop een troep soldaten, want dat zouden het wel zijn, naar hun bewapening te oordelen. En het moest erkend worden: het was een buitengewoon fantastisch schouwspel.

De soldaten, allen grote en krachtig gebouwde mannen, droegen een zilveren mallenkolder, die van onderen puntig was uitgesneden en hun tot aan de knieën reikte. De benen waren gestoken in een nauwe broek, eveneens met zilveren malien bestikt en de bovenzijde van de vingers was beschermd door een soort halve handschoen, uit kleine zilveren platen bestaande, op leder bevestigd en die met dunne riempjes op hun plaats werden gehouden. Hun hoofd was gedekt door een eigenaardige puntig toelopende, zilveren helm, met een smal voorstuk, dat de neus moest beschermen tegen zwaardslagen. Een kwast van rood gekleurd paardenhaar stond als 'n vurige vlam van de helmen overeind.

Een met zilveren plaatjes bedekte kinband en zilveren wangbeschermers deden de helmen veel gelijken op die, waarmede men de helden der Griekse Oudheid ziet afgebeeld, de puntige vorm echter herinnerde aan het hoofddeksel van de Perzische krijgers van vóór de Christelijke jaartelling.

Het schubbenjak werd met een brede lederen riem, met gouden platen versierd, om het middel dicht getrokken en aan die riem hing op de linkerheup een krom zwaard, met een ivoren greep en in een schede van rood fluweel.

De linkerhand hield de grote, met koper beslagen ronde as vast, de rechtervuist omklemde de ebbenhouten schacht van de hellebaard, een vreselijk wapen, met scherpe, puntige weerhaken en een zaagvormige punt.

Statig en plechtig schreden deze soldaten voorbij en zij maakten plaats voor een afdeling priesters, bonzen, in witte gewaden, met kaal geschoren hoofden, de handen over de maag gevouwen.

Daarop volgde een afdeling ruitery en zo mogelijk overtrof de schittering van hun wapenrusting nog die van het voetvolk. De tuigen der paarden, de zadels en hoofdstellen, tot zelfs de riemen der stijgbeugels waren met zilveren en gouden plaatjes versierd, die fonkelden in het licht der fakkels. Dat was de lijfwacht van de Dalai Lama, die nu zelf in het zicht kwam.

Hij was gezeten op een draagstoel van het zuiverste ivoor, staande op een draagbaar met zeer lange armen, die door twintig slaven werd gedragen. Een lang kleed hing van die troonzetel tot bijna aan de grond af.

De Dalai Lama was geheel in gele zijde gekleed: de kleur der hoogste waardigheid in China, Mongolië en Tibet. Hij was een zwaarlijvige, nog tamelijk jonge man met een breed gelaat, kleine, gitzwarte ogen, schuin in het gelaat geplaatst, een lange snor, waarvan de punten hem tot bijna op de borst vielen en een soort mijter op het hoofd, die bijzonder zwaar moest zijn, want hij werd ter weerszijden ondersteund door gaffels, die op de schouders rustten, en dat was ook wel nodig, want deze mijter, bijna een halve meter hoog, bestond uit klinkklaar goud. De Dalai Lama zat een weinig voorovergebogen, met opgetrokken schouders, en het gewicht van zijn zware kroon scheen hem neder te drukken.

Er volgde nu een afdeling voetvolk, wéér fakkeldragers, bazuinblazers, een groep priesters, telkens weer opnieuw priesters van lagere orde, die fakkels en gebedmolentjes droegen, terwijl nu en dan de lucht verscheurd werd door de klagende kreet van de koperen ba-



zuinen, waarop alle muzikanten tegelijkertijd bliezen.

Maar vlak achter de Dalai Lama had een man gelopen, die in het bijzonder de aandacht van de drie reizigers had getrokken. Hij was groter dan alle anderen, die in de stoet meeliepen, zwaar gebouwd en gekleed in een soort mantel uit leeuwenvelen aaneengenaaid en een zeer korte broek van schapenvel, in vorm gelijkend op de broeken van onze atleten en roeiers. Zijn donkergele huid glansde in het licht van de fakkels. Hij had zulke ruige wenkbrauwen, dat er van zijn ogen bijna niets te zien was en dicht, zwart krulhaar. Op de rechterschouder droeg hij een zwaard van onwaarschijnlijke afmetingen, waarvan het lemmet als zilver glansde. De kling was dicht onder de ivoren greep, die een stootplaat had van omstreeks vijf centimeters breedte, maar aan het einde dicht bij de punt minstens een decimeter. Het lemmet, waarvan de rug bijna een duim breed was, was flauw gebogen en zeker meer dan een meter lang.

Henderson keek de man vol verbazing na, die daar trots heenschreed, en vroeg toen op fluisterende toon:

— Wat is dat voor een rare kerel, mylord?

— Dat is de beul, de scherprechtter, als je dat woord liever hoort, James, antwoordde Raffles even zacht.

— Mijn God, er zullen hier toch geen mensenoffers gebracht worden? zei Brand ontzet.

— Daarvoor zou ik mijn hand niet in het vuur durven steken, Charles, gaf Raffles ten antwoord. Bedenk dat wij nog slechts weinig van dit land weten en dat er in sommige streken een barbaarsheid heerst, waarvan wij ons geen voorstelling kunnen vormen, doch waarvan wij ons een klein denkbeeld kunnen maken bij het lezen van „De Tuin der Martelingen” van Octave Mirbeau. Het is natuurlijk jou evengoed bekend als mij, dat de Chinezen van oudsher bekend hebben gestaan wegens de verfiende martelingen, die zij op hun gevangenen en vijanden toepassen.

De processie trok nog steeds voorbij en het was alsof zij verder van haar weg afweek en de plek, waar de drie mannen stonden naderde.

Raffles begon zich ongerust te maken, want ieder ogenblik konden de omtrekken der achter enig struikgewas slechts ten halve verborgen vliegmaschine ontdekt worden. Het schijnsel der fakkels was bovendien sterk genoeg om ook de plek te verlichten, waar de mannen zich plat ter aarde hadden geworpen.

Toen de stoet bijna voorbij was, gebeurde het ongeluk, juist toen de drie mannen meenden dat zij in veiligheid zouden zijn.

Van de laatste afdeling fakkeldragers die op dat ogenblik op nauwelijks honderd passen voorbij trok, wendde een der mannen de blik terzijde en ontdekte de vliegmaschine, de wonderlijke reuzenvogel. Hij liet een schrille kreet horen, riep een paar woorden in een onbegrijpelijke taal en dadelijk wendden zich aller ogen in de richting van de vliegmaschine, waardoor op hetzelfde ogenblik ook de Europeanen gezien werden.

Op zachte toon beval Raffles snel:

— Pak je door de struiken weg, James. Wij zullen voorgeven, dat wij met z'n tweeën alleen zijn. Aan tegenstand valt natuurlijk niet te denken, zelfs al hebben wij vuurwapens. Het is trouwens niet zeker, dat zij die ook niet zullen hebben.

— Maar mylord... wierp de reus tegen.

— Doe wat ik je zeg, James. Je zult ons van meer nut kunnen zijn, als zij je niet vinden. Houd slechts een oogje in het zeil, vertoon je zo min mogelijk en volg de stoet, zodat je weet waar zij ons heenvoeren. En maak nu gauw dat je wegkomt, want daar komen ze al aan!

Met tegenzin en na snel zijn geweerd, revolver en jachtmes te hebben gegrepen, trok Henderson zich haastig terug in het dichte struikgewas, vast besloten onmiddellijk in te grijpen, wanneer hij slechts een hand tegen zijn meester zag opheffen.



— Maar zullen wij ons dan in het geheel niet verdedigen, Edward? riep Brand uit, die bleek en vastberaden was opgesprongen om de Thibetanen af te wachten.

— Ik verbied je om een schot te lossen, Charles, zei Raffles streng. Het zou onze zaak slechts verergeren, als wij het bloed van die lieden vergoten. Misschien loopt alles wel goed af en zal de Dalai Lama het niet wagen zich aan Engelsen te vergrijpen.

Intussen waren een dertigtal fakkel-

dragers komen toesnellen. Zij waren niet gewapend, maar het zou dwaasheid geweest zijn, te willen trachten, zich tegen die overmacht te verweren.

Raffles en Brand bleven dan ook onbeweeglijk op dezelfde plaats staan, en een ogenblik later werden zij gegrepen, hun handen werden met touwen op de rug vastgebonden en een tiental mannen snelden met hen naar de plaats waar de Opperpriester zich in de stoet bevond.

## Hoofdstuk VI

### DE SCHAT VAN DE DALAI-LAMA

Het duurde bijna tien minuten alvorens de fakkeldragers de Dalai Lama hadden ingehaald en de processie was van zulk een grote lengte, dat men in het midden daarvan niets had bemerkt van hetgeen er aan de staart van de optocht was voorgevallen.

Een der fakkeldragers wierp zich ter aarde en riep enige woorden, die onmiddellijk de gehele stoet tot stilstand brachten. Reeds kwamen enige soldaten met het opgeheven kromzwaard in de hand toesnellen, gereed om de „Blanke Duivels” het hoofd te splijten, toen de Opperpriester de hand ophief en een kort bevel sprak, waarop de soldaten hun plaatsen weer innamen en hun blinkende zwaarden opstaken. Enige fakkeldragers voerden Raffles en Brand tot vlak voor de ivoren draagstoel, die de dragers op de grond hadden neergezet.

De Opperpriester liet zijn zwarte ogen beurtelings op Raffles en Brand rusten en scheen diep na te denken. Op zijn breed, geel gelaat waren verschillende aandoeningen te lezen, waarin woede en wraakzucht ten slotte de overmacht schenen te behouden. Hij sprak enige woorden Engels blijkbaar en vroeg in die taal:

— Wie zijt gij?

— Engelsen, antwoordde Raffles onmiddellijk.

Hij gebruikte de Chinese taal, waarvan hij genoeg kende, om er zich althans begrijpelijk in te kunnen maken.

— Hoe komt gij hier?

Raffles, die het niet wenselijk vond, aanstonds van zijn vliegmaschine te repen, antwoordde:

— Wij zijn hier binnen getrokken, o Dalai Lama, teneinde van de schoonheden van uw land te genieten.



— Hoe zijt gij hier gekomen? drong de Opperpriester, met een lelijke grijns om zijn dikke lippen, aan.

Raffles begreep wel, dat hij de waarheid toch onmogelijk langer verborgen zou kunnen houden en antwoordde dus:

— Wij zijn gekomen door de lucht, Hoge Priester.

— Gij waagt het toch niet, vreemde hond, de draak met mij te steken?

— Ik sprak de waarheid, o Heerser, antwoordde Raffles bedaard.

Het was hem ingevallen, dat het hem misschien van nut zou kunnen zijn, als de Thibetanen hem zouden beschouwen als een soort van bovenaards wezen. Maar hij zag spoedig in dat de Hoge Priester hem niet geloofde. Hij had stellig nog geen vliegmachine of een bestuurbare ballon gezien en dat een sterfelijk wezen door de lucht kon reizen, was voor hem onbegrijpelijk. Raffles, die zag wat er in hem omging, vervolgde:

— Gij kunt mijn reuzenvogel zien, Dalai Lama en ik zal u tonen hoe ik vlieg.

De Opperpriester boog zich voorzichtig een weinig voorover, om zijn gouden mijter niet te laten vallen, wierp Raffles een boosaardige blik toe en zei:

— Het is goed. Morgen als de zon aan de hemel rijst, zult gij u in de lucht verheffen en vliegen als de vogels. Gij zijt mijn gevangene. Weet gij niet, dat gij hier de voet hebt durven zetten op gewijde grond?

— Ik wist het niet, antwoordde Raffles kalm. Indien ik het wèl had geweten, zou ik deze plek vermeden hebben. Ik werd gedwongen met mijn wondervogel hier neer te strijken.

— Gij kunt hem dus niet bevelen, zoals gij wilt? hernam de Opperpriester op minachtende toon. Dan zijt gij ook geen tovenaars.

— Ik heb er mij ook niet voor uitgegeven, Opperpriester, hernam Raffles bedaard.

De Dalai Lama keek Raffles nog enige ogenblikken aan, zwijsend en met een blik vol fanatieke wraakzucht en hernam toen op korte toon:

— Gij zult hier blijven, onder deugdelijke bewaking. Wat wij te verrichten hebben, is niet bestemd voor uw ongewijde ogen. En ik herhaal, dat gij morgen, bij het kriecken van de dag, uw woord gestand zult doen en mij de wondervogel zult tonen, waarmede gij zegt te kunnen vliegen. Doet gij dat niet, dan zal het u het leven kosten. Want volgens de wetten van ons land zijt gij de dood schuldig. Verheft gij u in de lucht, geheel alleen wel te verstaan, want uw makker sterft, als gij niet terugkeert, dan... zal ik onze Goden raadplegen en uw lot zal afhangen van hetgeen zij over u beschikken.

Er werden enige haastige bevelen gegeven, en een afdeling soldaten ongeveer twintig man sterk, werd achtergelaten, teneinde de twee gevangenen te bewaken. De draagstoel werd weer op de sterke schouders der dragers gegeven en de Opperpriester wierp nog een veel betekenende blik op de twee gevangenen. Daarop trok de stoet verder.

Langzamerhand verflauwde de flakerende gloed van het fakkellicht en de tonen van de handtrommen en van de bazuinen stierven weg, zonder echter geheel en al op te houden.

Raffles en Brand waren zo dicht mogelijk bij elkaar gebleven, teneinde in de dichte duisternis elkander niet het oog te verliezen. Zij wisten dat Henderson in de buurt moest zijn, maar hoe zou de reus er in kunnen slagen, hen onder deze omstandigheden te bevrijden? De duisternis was zo volkomen, dat hij onmogelijk iets zou kunnen onderscheiden en niet eens kon weten, waar Raffles en Brand zich bevonden. Evenmin kon het hem bekend zijn, hoe groot het aantal der bewakers was en of zij misschien niet van vuurwapens waren voorzien. Het zou dus van zijn kant zeer onvoorzichtig zijn geweest, als hij in het wilde weg een poging tot bevrijding had gewaagd. Want de soldaten schenen vast besloten te zijn, onmiddellijk van hun hellebaarden gebruik te maken en zij zagen er grimmig genoeg uit.



De toestand veranderde echter in zoverre, dat twee der soldaten, die hun fakkels bij zich bleken te hebben, deze hadden ontstoken, zodat de kleine groep van gevangenen en bewakers nu rossig verlicht werd door de in de grond gestoken fakkels.

Niet zonder bitterheid dacht Brand na over het lot, hetwelk hem en zijn beide metgezellen zo onverwacht had getroffen. De volgende dag, na enige uren werk zou het onderstel geheel vernieuwd zijn geweest en de vliegmaschine had kunnen opstijgen, de ontmoeting met deze woeste, fanatieke, onbeschaafde Thibetanen zou achterwege zijn gebleven en zij zouden waarschijnlijk de volgende namiddag veilig en wel dicht bij Lahore zijn gedaald.

Hij zag de toekomst vrij duister in, want hij begreep maar al te goed, dat de Dalai Lama zich volstrekt niet zou laten weerhouden uit vrees voor de Engelsen, om een paar Europeanen die het Heilige grondgebied geschonden hadden, ter dood te laten brengen. Hij wist maar al te goed, dat de Engelsen zich op dat tijdstip nog wel eens zouden bedenken, alvorens een strafexpeditie naar Thibet te zenden. In bijna alle dominions heerste onrust, de kanaalzône in Egypte eiste grote oplettendheid, om twee onderdanen zou Brittanie zich zeker niet in een nieuw wespennest begeven. Trouwens, in Thibet waren reeds duizenden vreemdelingen ter dood gebracht, zonder dat er ooit een haan naar gekraaid had en zonder dat een enkele Westerse Regering het ooit gewaagd had, dienaangaande om opheldering te vragen.

Brand dacht hier nog over na, toen er een eigenaardig, kloppend geluid, als dat van de snavel van een boomspecht, zijn oor trof. Het kloppen klonk onregelmatig, met lange en korte tussenpozen. Het had een vrij heldere klank, maar het was onmogelijk te zeggen waar het vandaan kwam.

— Wat zou dat zijn? vroeg de jonge man op zachte toon.

— Dat is Henderson, antwoordde Raffles lakoniek. Hij spreekt ons.

Luister maar goed toe; hij gebruikt morsetekens.

Inderdaad daar werd getelegrafeerd. De beide vrienden zwegen enige tijd en toen het kloppen ophield, vroeg Brand:

— Wat zegt hij? Ik heb het niet kunnen volgen, omdat ik het begin gemist heb.

— Hij vraagt of hij het zal wagen de twintig soldaten op het lijf te vallen.

— Wat zul je antwoorden?

— Natuurlijk zal ik het hem ten strengste verbieden. Het zou zelfmoord zijn. De soldaten zitten dicht om ons heen in een kring en hij kan zijn revolver dus niet gebruiken. Bovendien zou hij dadelijk zijn ontdekt en ik verzeker je, dat die Mongolen uitstekend met hun zwaard weten om te gaan. Hij zou er misschien vier of vijf doden en de overigen zouden het hem doen.

— Wat dan?

— Ik zal hem zeggen dat hij voorlopig niets moet doen, want dat wij geen onmiddellijk gevaar lopen en dat hij liever moet gaan zien, wat de Dalai Lama is gaan uitrichten. Dan moet hij terugkeren en mij dat meedelen.

Op dat ogenblik zette een der soldaten de punt van zijn hellebaard op de borst van Raffles en beval hem met barse stem te zwijgen. Raffles gehoorzaamde, maar een ogenblik later begon hij, schijnbaar om zich de tijd te verdrijven, met ongeregelde tussenpozen de hakken van zijn laarzen tegen elkaar te slaan. Het geluid was goed hoorbaar in de nachtelijke stilte, om op minstens vijftig meter afstand te kunnen worden gehoord. Op die wijze deelde hij Henderson mede wat hij van hem verlangde en het korte antwoord luidde:

— In orde, mylord, ik begeef mij op weg.

De nacht verliep traag. Brand kon de slaap niet vatten; het beeld van de bijna naakte beul, met zijn reusachtig, vlijmscherp geslepen beulzwaard, zweefde hem voortdurend voor de geest en somtijds huiverde hij, meende hij het koude lemmet reeds in de nek te voelen. Enkele malen keek hij naar Raffles, die zich naast hem op de grond had uitgestrekt en hij verbaasde zich niet eens



bizonder, toen hij zag dat de Stoutmoedige Avonturier zo rustig sliep, alsof hij zich in zijn bed, in het kleine herenhuis in de Cromwell Street te Londen bevond.

Langzaam, al te langzaam naar zijn zin, week de duisternis van de nacht voor het zegepralende licht van de zon en toen de schemering van de ochtend was aangebroken, naderde opnieuw het geraas van trommen en bazuinen.

De processie was blijkbaar op de terugtocht. Het was bijna dag, toen de kop van de stoet zichtbaar werd tussen de bomen.

Raffles was wakker geworden door het geraas van de trommen, opende de ogen en scheen dadelijk tot het besef van zijn toestand te geraken. Hij keek Brand glimlachend aan en zei:

— Goede morgen, Charles. Goed geslapen?

— Of ik geslapen heb? En goed nog wel? Ik heb geen oog dicht gedaan, antwoordde Brand zuchtend. Het is mij onbegrijpelijk, hoe jij onder dergelijke omstandigheden kunt slapen.

— Waarom zou ik niet? Het gras is zacht genoeg. Ik heb het alleen een beetje koud gehad.

— Maar denk je dan in het geheel niet aan het gevaar dat ons bedreigt?

— Daar denk ik aan als ik wakker ben, niet als ik slaap. De nacht is om te slapen en niet om zich het hoofd te breken over zaken, die waarschijnlijk toch onvermijdelijk zijn.

— Wat denk je dat er met ons geschiedt, als wij in een of ander opzicht de toorn van de Dalai Lama opwekken?

— Ik geloof niet dat die nog opgewekt behoeft te worden. Onze Opperpriester is waarschijnlijk vast van plan ons onder een of ander voorwendsel naar betere gewesten te zenden.

— Op welke wijze?

— Wel, op de vlugste en meest afdoende wijze. Heb je niet gezien, dat hij zijn lijfbeul bij zich heeft?

— Je vat het nogal kalm op, Edward.

— Wat wil je dan dat ik doe? Moet ik als een razende Roelandt rondlopen, mij wanhopig op de borst slaan en mijn haren utrukken? Als ik het zou willen,

dan zou ik het toch niet kunnen, met de op mijn rug gebonden handen. Wij zijn trouwens nog zo ver niet; er kan nog heel wat gebeuren en ik reken op onze vliegmaschine en op onze brave Henderson, die wel aanstonds van zijn onderzoekingstocht zal terugkeren.

Raffles had nog nauwelijks uitgesproken, of daar klonk het kloppen opnieuw, thans op zeer verre afstand. Zwijgend luisterden de beide vrienden toe.

— Ik ben hen nagegaan, mylord, zo luidde de boodschap, en ik heb gezien, hoe die lelijke kerel met zijn hangsnorren een grote hoeveelheid goud en edelgesteenten verborgen heeft in een grote spelonk, met een zware eiken deur afgesloten, die ik wel zou kunnen terugvinden, naar ik geloof. Wat moet ik thans doen?

En het laconieke antwoord van Raffles klonk:

— Wachten en oppassen.

De stoet was intussen de plek genaderd, waar de gevangenen binnen de kring van de twintig soldaten zaten, die thans allen hun hellebaarden op hen gericht hadden. De dragers hadden de ivoren draagstoel neergezet en de Dalai Lama, na zich van zijn gouden mijter te hebben ontdaan en die aan een der priesters in bewaring te hebben gegeven, verhief zich van zijn zetel, daalde er langzaam van af en kwam op de beide gevangenen toe. Hij keek hen beiden een ogenblik aan met zijn schuin geplaatste, koolzwarte ogen en zei toen:

— Thans is het ogenblik aangebroken, vreemdeling. Gij zult thans uw belofte gestand doen en u voor mijn ogen in de lucht verheffen. En zijt gij een bedrieger gebleken, dan...

Hij week een weinig terzijde en gaf zo het gezicht vrij op de beul, die grijnzend het kromme zwaard ophief en er met de uitgestrekte wijsvinger van zijn linkerhand naar wees. Hij trok zich een hoofdhaar uit, hield het boven de snede van het zwaard en met een vlugge beweging sloeg hij het haar in tweeën op de als een scheermes zo scherpe snede van zijn beulszwaard.



— Het is althans een troost dat hij geen tweemaal zal behoeven te slaan, bromde Raffles zacht, zich tot Brand wendend.

— Als het een troost is, dan is het een schrale, meende Brand, die onwillekeurig even verbleekte. Mijn hoofd is misschien niet mooi meer, nu ik mij in geen vijf dagen heb kunnen scheren, maar in ieder geval hecht ik er aan, en ik zou er mij liever niet van laten scheiden.

— Zover zijn wij nog lang niet, beste Charles, zei Raffles op zachte toon.

De Dalai Lama had thans de vlieg-machine in het oog gekregen en ging er langzaam naar toe, maar niet dan nadat hij een dertigtal soldaten van zijn lijfgarde om zich heen had verzameld. Driemaal liep hij langzaam om het toestel heen, met zijn lijfgarde op de hiel, maar zonder het te wagen, de vlieg-machine aan te raken. Toen keerde hij terug en beval kortaf, zich tot Raffles wendend:

— Vlieg thans!

— Dat zal ik, Opperpriester, maar mijn vogel is gewond, en ik zal hem eerst moeten genezen, antwoordde Raffles, en hij wees met het hoofd in de richting van het onderstel. Zijn poten zijn gebroken, gij moet mij verlof geven, die poten eerst te maken.

De Dalai Lama keek Raffles wantrouwend aan en vroeg toen:

— Kunt gij dat alleen?

— Neen, daarbij heb ik mijn metgezel nodig.

— Goed, gij kunt beiden werken gaan, maar ieder uwer zal door drie van mijn soldaten met het blanke zwaard in de vuist worden vergezeld. Bij de minste verdachte beweging zullen zij u het hoofd splijten!

Een korte beweging met het hoofd was voor de soldaten voldoende om de touwen los te maken, waarmede de armen van de twee vrienden nog altijd gebonden waren. Hun armen waren zeer pijnlijk en stijf en het duurde wel tien minuten eer zij de gevolgen van de gestremde bloedsomloop te boven waren gekomen.

Daarop togen zij dadelijk snel aan het werk, op de voet gevolgd door drie soldaten met het ontblote zwaard in de hand, gereed om dadelijk toe te slaan. Zij zochten de reeds op maat gezaagde stijlen en stalen spaken bij elkaar, vervingen achtereenvolgens de gebroken steunlatten door nieuwe, spanden de draden, richtten de spaken van het geheel verbogen wiel, legden er een nieuwe band om en verbonden de beide wielen door een nieuwe, holle, stalen as. Ondertussen spraken zij zacht met elkaar, zonder dat de soldaten begrepen wat zij zeiden.

Het werk duurde bijna drie uren en het gehele gevolg van de Opperpriester vormde een grote kring om de vlieg-machine, ofschoon op veilige afstand, want een vage vrees voor die wonderlijke vogel beheerste hen.

Een hopman van de lijfwacht, die nauwkeurig had toegekeken, greep, toen het werk bijna geëindigd was, Brand onverhoeds bij de schouder en leidde de jonge man weg. Raffles riep hem nog een paar woorden na en Brand glimlachte.

De Dalai Lama was opnieuw op Raffles toegetreden, zijn reusachtig zwaard als een geweer op de schouder torsend en zei nu:

— Luister, vreemdeling. Gij zult u thans in de lucht verheffen, zoals gij beloofd hebt. Doet gij dat, dan zoudt gij kunnen vluchten. Maar dit zeg ik u, zijt gij binnen een kwartier niet teruggekeerd, dan vliegt het hoofd van uw vriend van zijn schouders.

— Binnen een kwartier zal ik teruggekeerd zijn, antwoordde Raffles bedaard.

Hij stapte op het toestel toe, onderzocht alle delen nog eens nauwkeurig en bevond dat hij volkomen op het toestel zou kunnen vertrouwen. Hij klom in de cockpit, na Brand nog eens te hebben toegeknipt, nam achter de stuurknuppel plaats en haalde de kleine hefboom over, die de schroef in beweging bracht. Met een klepperend geraas begon de schroef te draaien en nog vijftig meters dwarrelden takken en bladeren als in een wervelstorm omhoog.



Door een bovenaardse vrees aangegepen, hieven alle Thibetanen, zonder uitzondering, een luid gehuil aan en bijna tegelijkertijd wierpen zij zich plat voorover op de grond. Zelfs de beul, de soldaten van de lijfwacht en de Dalai Lama in hoogst eigen persoon waren op hun knieën neergevallen en schenen een of andere Godheid aan te roepen om hen te beschermen.

Toen veranderde het geklepper van de schroef in een regelmatig gegons, de wondervogel kwam in beweging, schoot vooruit en met een schreeuw van ontzetting maakte de gehele menigte ruime baan, in alle richtingen wegstuivend. Met trillende knieën staarde de Opperpriester naar het wonder.

„De Duivel der Lucht” had de grond verlaten en schoot nu pijlsnel omhoog. De Thibetanen riepen hun huisgenoten aan, bevangen door een ware paniek en sidderend van vrees. Steeds hoger steeg „De Duivel der Lucht” en beschreef grote cirkels, achten en spiralen, dook plotseling omlaag, schoot bijna rechtstandig de lucht weer in en draaide om zijn lengteas.

Onwillekeurig waren allen teruggeweken en eindelijk waagde de een na de ander het naar boven te kijken en de wondervogel in zijn vlucht te volgen.

Toen daalde de machine eensklaps en op verre afstand scheen zij even de grond te raken en verdween uit het zicht achter een dicht bosje...

Onmiddellijk daarna echter vertoonde de wonderbare vogel zich opnieuw, steeg opnieuw omhoog, beschreef een grote bocht en stooft plotseling, zijn vaart blijkbaar aanzienlijk verminderend, op de troep Thibetanen af, die schreeuwend en gillend uiteenstoven, bevreemd dat het monster hen mee de lucht in zou voeren.

Maar Charles Brand bleef rustig op dezelfde plek staan, geheel alleen, want nu hadden zelfs de soldaten en de beul een veilig heenkomen gezocht. De vlieg-machine was tot op nauwelijks vijf meter van de grond gedaald en kwam met luid geraas van de schroef aanstuiven. Brand had zich omgewend, zodat hij met het gelaat naar de vlieg-machine

gekeerd stond. Hij wist dat het gevaarlijke ogenblik genaderd was.

„De Duivel der Lucht” daalde nu zo ver, dat de wielen zich omstreeks twee meter van de grond bevonden. En toen zij over Brand zou heenscheren, deed deze een geweldige sprong en greep met beide handen de stalen as, welke de wielen van het onderstel verbond.

Een paar seconden later zweefde hij tussen hemel en aarde, en de kreten van schrik der Thibetanen waren overgegaan in een gehuil van woede. De beul hief met een machteloos gebaar van wraakzucht zijn zwaard op en de Dalai Lama hief de gebalde vuisten ten hemel en riep zeker de hulp in van alle kwade geesten, om de reuzenvogel te verdelgen.

In allerijl kwamen sommige soldaten aandragen met een paar ouderwetse snaphanen, voorladers, misschien vele eeuwen geleden veroverd, maar nog voor een van die verroeste wapens bij het eerste schot uiteen was gesprongen, bevond de „Duivel der Lucht” zich reeds in veiligheid.

Brand had behendig een been over de as geslagen, trok zich op aan de stijlen, ging op de as staan, greep de rand van de cockpit en werkte zich naar binnen, waar hij vlak tegenover Henderson belandde, die met Busto op zijn knieën zat en Brand met een grijns-lachje de brede hand toestak, terwijl hij zei:

— Welkom aan boord, mijnheer Brand. Dat hebt gij knap gedaan!

— Zeg maar liever, zei Charles. Het knap gedaan heeft, zei Charles. Het springen is niet zo moeilijk als het sturen van de machine. Als ik gemist had, dan... dan zou die vreselijke kerel met zijn beulzwaard...

— Op dit ogenblik met uw hoofd te koop lopen, mijnheer Brand, vulde Henderson de zin aan. Het zal een hele teleurstelling voor dat heerschap zijn geweest.

Brand had zich naar Raffles overgebogen, die hem glimlachend aanzag en vroeg nu:

— Waar gaan wij nu heen?



— Naar de plek, welke Henderson ons zal aanwijzen en waar de Dalai Lama al z'n fraaiigheden verstopt heeft.

— Hoe kom je aan Henderson?

— Wel, ik heb hem aan boord genomen in een ander gedeelte van de vallei, waar hij achter een dicht bosje verborgen was, in gezelschap van onze geweren en van mijn brave Busto. Wij hebben bij de zaak dus niets verloren dan onze tent, en dat verlies is niet onherstelbaar.

Raffles had de vliegmaschine met opzet zoveel mogelijk laten dalen en er waren nog geen vijf minuten verlopen of hij wendde zich tot Henderson met de vraag:

— Is het hier ergens, James?

De reus keek naar buiten en riep uit:

— Daarginds, mylord, dicht bij die eigenaardig gevormde bergtop!

— Een landing zal hier niet gemakkelijk zijn, maar het moet toch gewaafd worden. Die Mongolen hebben ons zoveel schrik aangejaagd, dat wij hen wel mogen laten bloeden.

— Wat betekent dat verstoppen van die kostbaarheden eigenglijk? vroeg Brand.

— Wel, wij zullen daar waarschijnlijk eenvoudig de schatkamer vinden van de Opperpriester, en daar zo goed als alles geofferd en gestolen is, maak ik er mij volstrekt geen gewetensbezwaar uit, die schatkamer voor een groot gedeelte op te ruimen.

Onder het spreken had Raffles uitgekeken naar een gunstig landingsterrein en meende dit eindelijk gevonden te hebben in een klein bergplateau, zo goed als geheel kaal, waar geen enkel grasspiertje groeide. Hij liet het toestel nog wat meer dalen, tot hij tenslotte landde op het rotsplateau, ongeveer tweehonderd meter boven de bodem van de vallei, die zij zoeven verlaten hadden en bijna aah het einde daarvan.

Toen de drie mannen waren uitgestegen, vroeg Raffles aan Henderson:

— Geloof je dat je de plek van hieraf zult kunnen vinden?

— Ik zou het haast denken, mylord, als gij mij gelegenheid geeft om

mij even te orienteren, antwoorde de reus.

— Ga je gang, wij hebben nu gelukkig de tijd en je hoeft je niet te overhaasten.

Henderson begaf zich naar de rand van de hoogvlakte, keek aandachtig in het rond, zocht de vallei in de diepte, met zijn ogen af en keerde toen haastig terug met de uitroep:

— Ik heb het al gevonden, mylord. Het is daarginds, bij die merkwaardig gevormde rots, in de vorm van een reusachtige vinger, die naar de Hemel schijnt te wijzen en die ik zelfs in de duisternis heb kunnen opmerken. De processie kwam van die kant, onder die bomen uit en ging toen langs dat pad, waarvan wij hier nauwelijks tien minuten gaans verwijderd zijn.

— Dan zullen wij ons toestel nog wat verder naar de rand van de hoogvlakte trekken. Des te korter behoeven wij het aan zijn lot over te laten; zel Raffles.

De drie mannen spanden zich dus voor het vliegtuig en trokken het zo ver zij slechts konden voort, in de richting van de eigenaardig gevormde rotspek, die inderdaad veel geleek op een omhoog wijzende reuzenvinger.

Raffles nam de omgeving een paar minuten goed in zich op en bemerkte dat hij langs een smal pad de rotsnaald zou kunnen bereiken. De drie mannen grepen hun revolvers en geweren en daar de houding van de hond zodanig was, dat zij volkomen gerust konden zijn, begonnen zij het smalle rotspad af te dalen, voorafgegaan door Henderson, die de weg wees. Binnen een kwartier hadden zij de voet van de naald bereikt. Henderson wees naar een dichtbegroeide plek en hernam:

— Daar verdwenen zij achter. De Dalai Lama was slechts vergezeld door een zestal priesters, die een zware kist schenen te dragen.

— Wij zullen het eens onderzoeken, zel Raffles.

De drie mannen gingen op het bosje toe. Zij drongen erin door, terwijl Busto snuffelend, met de kop naar de grond



gekeerd, vooruit liep. Toen zei Henderson op zachte toon:

— Ik geloof dat ik daar de zware deur reeds zie. De Dalai Lama maakte die poort open met een grote sleutel, die schitterde alsof hij van goud was.

— Wij zullen het wel zien, hernam Raffles.

De drie mannen vervolgden hun weg. Nog vijf minuten en zij konden niet verder. Zij stonden nu voor de rotswand. Daarin was een zware, eikenhouten deur aangebracht, met ijzer beslagen en goed verborgen door het bosje.

Raffles bukte zich en bekeek het slot. Toen stak hij de hand in de zak, haalde er een bosje lopers uit en zei glimlachend:

— Ik had zeker niet verwacht, dat ik mijn trouwe lopers in het hartje van

Hij toog aan het werk, maar het Thibet nog eens zou moeten gebruiken, duurde slechts enkele minuten voor het ingewikkelde slot open sprong. Henderson duwde de zware deur open en de drie mannen traden een rotshol binnen, bijna vijf meter hoog en zo diep, dat zij het andere einde niet konden zien. Raf-

fles had zijn zaklantaarn ontstoken. Bij het licht daarvan zag hij een met ijzeren banden beslagen kist.

— Dat is de kist die zij droegen, mylord, riep Henderson opgewonden.

Zwijgend knielde Henderson naast de kist neer, die hij in enkele seconden had geopend. Zij bleek een grote hoeveelheid gouden en diamanten sieraden van allerlei aard te bevatten.

— Vijfzeventig duizend pond sterling, zei Raffles op zakelijke toon en klapte het deksel weer dicht.

— En hoe zwaar, mylord? vroeg Henderson.

Raffles lichtte de kist niet zonder moeite bij een der hengsels van de grond en antwoordde:

— Tweehonderd kilo ongeveer.

Zonder iets te zeggen bukte de reus zich en tilde zonder inspanning de kist op zijn schouder. Allen verlieten het hol. Raffles sloot zorgvuldig de deur en zei glimlachend:

— Dat is voor ditmaal genoeg. De rest komen wij later wel eens halen, vooruit vrienden, op weg!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

# Irène Malkowska

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK



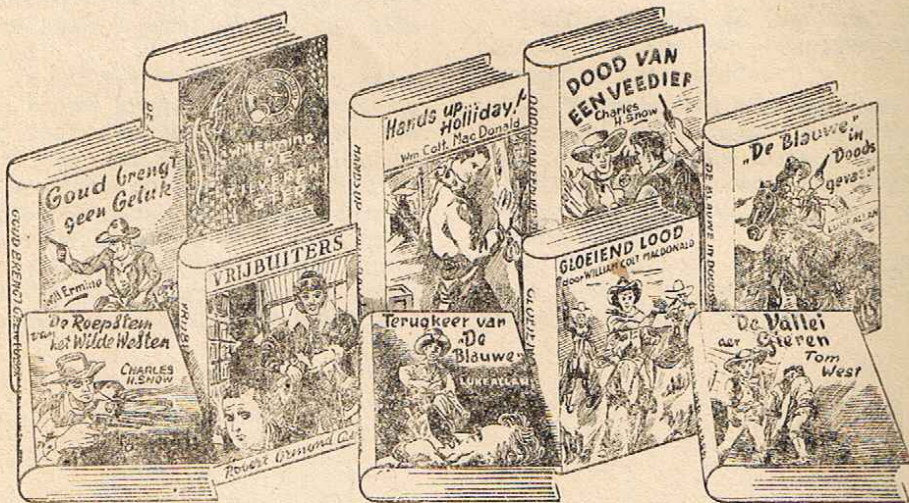
# 10 WILD - WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.<sup>50</sup> VOOR f 29.<sup>50</sup>

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.



1. Goud brengt geen geluk. — 2. De zilveren ster, door Will Ermine. — 3. Hands up... Holliday. — 4. Gloeiend lood, door Wm. Colt Mac Donald. — 5. De Blauwe in doodsgevaar. — 6. Terugkeer van de Blauwe, door Luke Allan. — 7. De valleï der gieren, door Tom West. — 8. De roepstem van het wilde westen. — 9. Dood van een veedief, door Charles H. Snow. — 10. Vrijbuiters, door Robert Ormund Cade.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 28.85 of 1e termijn.

Men vermeldte : « W.W.-Serie, Aanbieding L. L. ».

## BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266